

Az Egyház egy családból született

*Sarlós Boldogasszony ünnepe
Mátraverebély-Szentkúton*

Sarlós Boldogasszony ünnepéhez kapcsolódóan július 3-án Mátraverebély-Szentkúton tartották az együtt járók, a jegyesek, a fiatal házasok és a gyermeket várók zárán-doklatát. A búcsú kezdetén kora délelőtt Komáromi Előd OFM, az esztergomi Temesvári Pelbárt Ferences Gimnázium és Kollégium tanára tartott katekézist Az Egyház, Isten új népe címmel.

A ferences szerzetes emlékeztetett arra, hogy a Loretói litániában sok kifejezést használunk Szűz Mária megnevezésére. Az egyik sor szerint Mária „frigynek szent szekrénye”. A frigyláda, a frigyszekrény az Öszövétségből ismert tárgy. A választott nép, Mózesről kezdve, ebben helyezte el mindazt, ami azt jelképezte, hogy Isten szövetséget köt velük. Benne voltak a kőtáblák, melyeken a parancsokat kapták, s Mózes botja, mellyel megnyitotta a Vörös-tengert, hogy száraz lábbal kelhessenek át rajta, és elmenekülhessenek Egyiptomból. Ezeket a tárgyakat őrizték a frigyszekrényben.

Miért mondjuk Máriára, hogy „frigynek szent szekrénye?” – tette fel a kérdést az előadó. Azért, mert ő valóságosan magába fogadta azt, akiben az új szövetség megtestesült, vagyis Jézus Krisztust. Isten új szövetséget akar kötni, már nemcsak a zsidókkal, hanem minden emberrel. Mindenki számára meg akarja nyitni annak a lehetőségét, hogy szövetségben legyen vele. Tehát bárki, aki az Egyház tagjává válik a keresztségben, szövetségre lép Istennel.

(Folytatás a 8. oldalon)

Fotó: Lambert Attila

Istennek terve van az emberiséggel Papszentelést ünnepeltek a jezsuiták Budapesten

Erdő Péter bíboros, prímás július 2-án a budapesti Jézus Szíve-templomban pappá szentelte Tran Van Ngu József és Phamdinh Ngoc József jezsuitákat.

A szentelésen a Jézus Társasága tagjai, a helyi közösség és barátaik mellett számos, hazánkban élő vietnámi vendég vett részt. Többen érkeztek a két új pap szülőhazájából is, köztük családtagok és lelkipásztorok, akik a szentmisén koncelebráltak. Az ünnep előtti estén bensőséges imavirrasztást tartottak a budapesti Párbeszéd Házában, ahol a magyar jezsuiták és barátaik a két vietnámi rendtag lelkipásztori hivatásáért fohászkodtak.

(Folytatás az 5. oldalon)

Az igazságosság és a szeretet szellemében

*Tanulmánykötetek jelentek meg
a 70 éves Erdő Péter bíboros, prímás tiszteletére*

Barátai, tisztelői, kollégái, tanítványai köszöntötték 70. születésnapja alkalmából Erdő Péter bíborost, prímást, Széchenyi-díjas teológust, akademikust június 28-án, kedden délután a budapesti D50 Rendezvényközpontban. Az óriási érdeklődés mellett megtartott rendezvényen bemutatták az ünnepelt tiszteletére megjelent két tanulmánykötetet.

A Iustitia Duce, caritate comite című kiadvány magyar nyelvű, míg a Sacrorum Canonum Scientia angol, francia, német, olasz, spanyol nyelven jelent meg. Mindkét könyvben negyvenkét tanulmány olvasható a kánonjog kiemelkedő tudósaitól. A köteteket a Szent István Társulat gondozta. A megjelenteket Zsuffa Tünde, az Esz-

tergom-Budapesti Főegyházmegye sajtószóvivője köszöntötte. Kiemelte: nem csupán egy születésnapi köszöntő okán találkozunk ma itt, hanem örömmünnepet is tartunk, hiszen a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Kánonjogi Posztgraduális Intézetében van egy nemzetközi jelentőségű műhely, és az itt végzett munkának beérett a gyümölcse.

Az elsőként bemutatott idegen nyelvű kötetben az egyházi jogtudomány világszerte elismert tudósainak, rangos egyetemek oktatóinak tanulmányai kaptak helyet. Hogy több mint negyven tudós tanulmánya olvasható a kötetben, azt bizonyítja, hogy a budapesti Kánonjogi Intézet felkerült a tudományos világtérképre. Amerikai, francia, japán, lengyel, német, olasz, portugál, spanyol szerzők küldték el írásaikat.

(Folytatás a 2. oldalon)

Gondolkodjunk és cselekedjünk együtt!

*Fábry Kornél
az Országos Lelkipásztori Intézet feladatairól*

Csak közösen tudunk előrehaladni, segítő szándékkal megosztva egymással az örömeiket és a gondokat – vallja Fábry Kornél, aki 2021 decemberétől vezeti az Országos Lelkipásztori Intézetet (OLI). Terveiről és feladatairól beszélgettünk vele.

– Hogyan készült fel az Országos Lelkipásztori Intézet irányítására, és milyen tapasztalatokat szerzett a kinevezése óta eltelt fél évben?

– Az első néhány hónap alapvetően a feladatok és a működés áttekintésével, ismerkedéssel telt. Nagyon jó alapokat örökölttem elődömtől, Gáspár István atyától. Sokat imádkoztam,

gondolkoztam. Mivel a lelkipásztorkodás rengeteg területet érint, az OLI sem tud elszigetelten működni, csak összefogva a különböző területek felelőseivel, intézményeivel. Részt vesz a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Ifjúsági Bizottságának ülésein, közösen szervezzük a szeptemberi Forráspontot a fiataloknak. A lelkipásztorkodásban kiemelt szerepe van a hitoktatásnak, ezért az MKPK Hitoktatási Bizottsága megbízásából június folyamán videoblog-sorozatot készítettünk, amely bemutatja a hét szentséget és a szentelményeket.

A MKPK Családügyi Bizottsága meghívására részt vettünk a Családok X. Világtalálkozóján Rómában, ahol a családpasztoráció volt a központi téma, azon belül is a család mint az éltszentség helye.

(Folytatás az 5. oldalon)

„A mi szeretetarzenálunk nem maradhat kihasználatlan!”
Szent László királyra emlékeztek Győrben
3. oldal

Az ima és a segítségnyújtás folytatására biztatnak az ukrainai ferencesek
7. oldal

A dobostorta anyagi oka
Petres Lúcia domonkos szerzetes nővér Arisztotelészről és a főzés örömről
9. oldal

Jézus fog megtanítani arra, hogyan szeressük idős betegeinket

**Június 15-én az általános kihallgatás keretében a Szent-
atya folytatta az idősekről szóló katekézissorozatot;
ezúttal a beteg idősök életének korlátairól és értékeiről
elmélkedett. Ferenc pápa katekézisének fordítását olvas-
hatják.**

Kedves testvéreim, jó napot kívánok!

A Simon anyósának meggyógyításáról szóló egyszerű és megható elbeszélést hallottuk Márk evangéliumából (Mk 1,29–31). Simont ekkor még nem nevezik Péternek. A rövid epizódot a másik két szinoptikus evangélium is közli, kisebb, mégis szembeötlő eltérésekkel. „Simon anyósa lázas betegen feküdt” – írja Márk. Nem tudjuk, hogy enyhe rosszul volt-e ez, de idős korban egy egyszerű lázas betegség is veszélyes lehet. Amikor megöregszünk, már nem tudjuk irányítani a testünket. Az embernek meg kell tanulnia választani, hogy mit tegyen és mit ne tegyen. A test ereje gyengül és elhagy bennünket, még akkor is, ha szívünk nem szűnik meg vágyakozni. Tehát meg kell tanulni megtisztítani a vágyat: türelmesnek lenni, megválasztani, mit kérünk a testtől és az élettől. Amikor idősök vagyunk, nem csinálhatjuk ugyanazt, mint fiatalon: a testünknek más a ritmusa, hallgatnunk kell a testünkre, és el kell fogadnunk korlátainkat. Mindannyiunknak vannak korlátaink. Most nekem is bortal kell járom.

A betegség másképpen, új módon nehezedik az időse, mint fiatalra vagy a középkorúra. Mintha kemény csapás érne egy már amúgy is nehéz

időszakban. Az idős ember betegsége gyorsítani látszik a halált, de mindenképpen csökkenti a látszik az előtte álló amúgy is rövidnek tartott időt. Kétségeink támadnak, hogy nem fogunk felépülni, hogy „ez lesz az utolsó alkalom, hogy megbetegszem”, és így tovább: ilyen gondolatok jutnak eszünkbe... Nem lehet reménnyel álmodni egy olyan jövőről, amely már most nem létezőnek tűnik. Egy híres olasz író, Italo Calvino írt az öregek keserűségéről, akik jobban szenvednek a múlt dolgainak elvesztésétől, mint amennyire örülni tudnak az új dolgok érkezésének. Az imént hallott evangéliumi jelenet azonban segít remélni, és máris kínál egy első tanulságot: Jézus nem egyedül látogatja meg azt a beteg öregasszonyt, hanem tanítványaival együtt. És ez elgondolkodtathat bennünket egy kicsit.

Pontosan a keresztény közösségnek kell gondoskodnia az idősekről: a rokonoknak és a barátoknak is, de a közösségnek is. Az időseket sok embernek kell látogatnia, együtt és gyakran! Sosem szabad elfelejtenünk az evangéliumnak ezt a három sorát. Ma különösen, hogy az idősök száma jelentősen megnőtt, a fiatalokhoz képest is, mert ebben a demográfiai téiben kevesebb gyermek születik, sok az idős, és kevés a fiatal. Felelősséget

kell éreznünk azért, hogy meglátogassuk a gyakran egyedül élő időseket, és imáinkban az Úr elé vigyük őket. Maga Jézus fog megtanítani arra, hogyan szeressük őket. „Egy társadalom akkor igazán befogadó az élet iránt, ha felismeri, hogy az élet értékes idős korban, fogyatékoságban, súlyos betegségben és kihunyóban is” (Üzenet a Pápai Életvédő Akadémiához, 2014. február 19.). Az élet mindig értékes. Jézus, amikor meglátja a beteg idős asszonyt, megfogja a kezét, és meggyógyítja: ugyanazzal a mozdulattal támasztja fel a meghalt kislányt: kézen fogja, felállítja, úgy gyógyítja meg, hogy talpra állítja. Jézus ezzel a gyengéd, szerető gesztussal adja az első leckét tanítványainak: az üdvösséget a beteg emberre való odafigyelés által lehet hirdetni, jobban mondva, közvetíteni; és az asszony hite felragyog, háláslán a föléje hajló Isten gyengédségéért. Most visszatérek egy olyan témához,

amelyet már többször említettem ezekben a katekézisekben: úgy tűnik, hogy a selejtezés mostani kultúrája kiirtja az időseket. Igen, nem megöli őket, hanem társadalmilag eltünteti őket, mintha teher lennének, akiket magunkkal kell cipelni: jobb elrejtetni őket. Ez saját emberségünk elárulása, a legocsmányabb dolog, szelektálás az életek között hasznosság, fiatalság szerint..., és nem fogadjuk el az életet úgy, ahogy jön, az öregek bölcsességével, az öregek korlátaival. Az öregek sokat adhatnak nekünk: náluk van az élet bölcsessége. Sok mindenre taníthatnak bennünket: ezért kell megtanítanunk a gyerekeket is arra, hogy viseljék gondját nagyszüleiknek, látogassák nagyszüleiket. A fiatalok és a nagyszülők, a gyermekek és a nagyszülők közötti párbeszéd alapvető fontosságú a társadalom számára, alapvető fontosságú az Egyház számára, és alapvető fontosságú az élet egészségének szempontjából.

Ahol nincs párbeszéd fiatalok és idősök között, ott hiányzik valami, és egy múlt nélküli, azaz gyökerek nélküli nemzedék nő fel.

Ha az első leckét Jézus adta, a másodikat az idős asszony adja nekünk, aki „felkelt, és szolgált nekik”. Idős emberként is lehet, sőt idős emberként is kell szolgálni a közösséget. Jó, hogy az idősök még vállalják a szolgálat feladatát, és legyőzik a félreállítás kísértését. Az Úr nem selejtezi le őket, ellenkezőleg, erőt ad nekik a szolgálathoz. És szeretném megjegyezni, hogy a beszámolóban nem különösebben hangsúlyozzák ezt az evangélisták: ez a Jézus-követés normalitása, amelyet a tanítványok a maga egészében megtanulnak majd Jézus iskolájában, a tőle kapott képzés során. Azok az öregek, akik megőrzik készségüket a gyógyulásra, a vigasztalásra, a közbenjárásra testvéreikért – legyenek tanítványok, százasok, gonosz szellemektől megszállott személyek, kitaszítottak... –, talán a legnagyobb tanúságtevők a hitet kísérő hála tisztaságáról. Ha az időseket ahelyett, hogy a közösség életét meghatározó események színpadáról elbocsátanánk és letaszítanánk, s a kollektív figyelem középpontjába helyeznénk, akkor arra kapnának bátorítást, hogy gyakorolják a hála értékes szolgálatát Isten iránt, aki senkiről sem feledkezik meg. Az idősök hálája az Istentől életünkben kapott ajándékokért, ahogyan Péter anyósa tanítja nekünk, visszaadja a közös-

ségnek az együttélés örömét, és megadja a tanítványok hitének e hit rendeltetésének lényegi vonását.

De jól meg kell jegyeznünk, hogy a közbenjárás és a szolgálat, melyet Jézus minden tanítványának előír, nem egyszerűen a nők dolga: ilyen korlátozásnak semmi árnyéka sincs Jézus szavaiban és tetteiben. Az Isten gyengédségéért való hálaadás evangéliumi szolgálata semmiképpen sem az uralkodó férfi és a szolgáló nő kategóriáit követi. Ez azonban semmit sem von le abból a tényből, hogy a nők a háláról és a hit gyengédségéről olyan dolgokat taníthatnak a férfiaknak, amelyeket a férfiak nehezebben értenek meg. Péter anyósa, mielőtt az apostolok odaértek volna, Jézus követésének útján, nekik is mutatta az utat. És Jézus különleges szelídsege, aki „megérintette a kezét”, és „szelíden föléje hajolt”, már kezdettől fogva világossá tette a gyengék és betegek iránti különleges érzékenységet, amelyet Isten Fia minden bizonnyal az anyjától tanult.

Kérlek benneteket, próbáljuk elérni, hogy az idősök, a nagyszülők közel legyenek a gyermekekhez, a fiatalokhoz, hogy átadhassák nekik az élet emlékét, az élet tapasztalatát, az élet bölcsességét! Minél inkább elősegítjük, hogy a fiatalok és az idősök összekapcsolódjanak, akkor inkább reménykedhetünk a társadalom jövőjében.

**Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican.va**

Az igazságosság és a szeretet szellemében

Tanulmánykötetek jelentek meg a 70 éves Erdő Péter bíboros, prímás tiszteletére

(Folytatás az 1. oldalról)

A *Sacrorum Canonum Scientia* című kötetet az egyik szerző, Schanda Balázs alkotmánybíró, az alkotmányjog professzora, kánonjogász mutatta be. Felsorolta, hogy a kötet negyvenkét tanulmánya közül tizenhét olasz, kilenc-kilenc angol, illetve spanyol, öt francia és egy német nyelvű.

Ez a kötet a kánonjog professzorának szól, az ő munkásságának. Az élő tudományok párbeszéd nemzetközi horizontján helyezi el a jubilánst. Ez egyedülálló a jogtudomány tekintetében, ugyanis az elmúlt évtizedekben ezen a területen nem volt olyan akadémikusunk, aki közelítőleg is hasonló reflexiót kaphatna a világtól. Erdő Péter tanítványai meggyőződhetek arról, hogy ez nem véletlen: egyedülálló látásmód, felkészültség és a kollégák, tanítványok iránti nyitottság jellemezte és jellemzi az ünnepeltet – ez mindenkiben, aki találkozik vele, nyomat hagy. Ez a kötet annak kifejezése is, hogy azok, akik tisztelik Erdő Péter tudományos munkásságát, egyben szeretik is azt a személyt, akinek tiszteletére ezek a tanulmányok megíródtak.

A kötet egyik szerkesztője, Szabó Péter, a Kánonjogi Intézet elnöke arról beszélt, hogy az ünnepeltet köszöntő tanulmányok közül azok a legérdekesebbek, amelyek a kánonjog területével foglalkoznak, és azt problémát tárgyalják, hogyan képes az Egyház megőrizni és továbbadni identitását. A „*Sacrorum Canonum Scientia*” kifejezés is erre utal, meg-

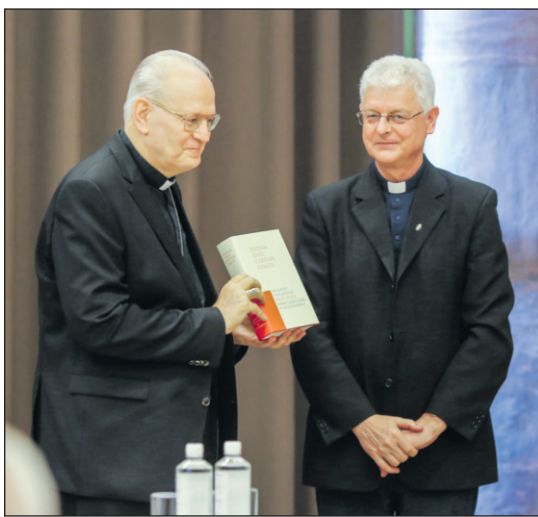
húzódik mögötte az egyházi tradíció, az identitás egyik fontos tényezője, és azon belül a kánonjog is őrzi az apostoli tradíciót a maga módján. A professzor megköszönte mindazok munkáját, akik segédkeztek a kötet létrejöttében.

A *Iustitia duce, caritate comite* című magyar nyelvű kiadványt az egyik szerző, Gájer László, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Kara Keresztény Bölcséleti Tanszékének tanszékvezető egyetemi tanára mutatta be. Emlékeztetett: a címben szereplő mondat Cicero egy levelére vezethető vissza, de nagyon fontos a *Gaudium et spes* lelkipásztori konstitúcióban is, melyben a föld javainak egyetemes rendeltetése és igazságos elosztása kapcsán kerül elő.

A tanulmánykötet címében szereplő két erény, a iustitia és a caritas, az igazságosság és a szeretet közösségi erény, és a közösségben van értelme. Ez az ünnepi kötet pedig, túl azon, hogy köszönti a hetvenéves Erdő Pétert, egy tágabb közösségnek is az ünnepe, a kötet szerzői tudományos életükben kötődnek bíboros atya személyéhez, munkásságához és tanításához. „Ilyen értelemben ez az ünnep a mi közösségünk ünnepe is.”

Gájer László kifejtette: jól reprezentálja az ünnepnek ezt a jellegét a kötet felosztása. *Sacra Theologia* alcímmel huszonöt tanulmányt olvashatunk, közöttük olyan atyák tanulmányait is – Pákozdi István és Tarjánai Béláét –, akik már a mennyi Atyánál vannak.

A tanulmányokat Kuminetz Gé-

zának, a PPKE rektorának előszava és személyes hangvételi köszöntője vezeti be. A könyvben olvasható Barna Gábor tanulmánya a Szent István Tudományos Akadémiáról és annak az esztergomi érsekekhez fűződő viszonyáról. Ismeretes, hogy ők a mindenkorai fővédnökei a Szent István Tudományos Akadémiának. Kiegészíti a kötetet Erdő Péter szakmai életrajza és tudományos publikációinak listája. A kiadvány 648 oldalas. Schanda Balázshoz hasonlóan Gájer László is kiemelte: a kötet kifejezi Erdő Péter rendkívül gazdag tudományos munkásságát és azt a kapcsolatrendszerét is, ami oly sokakhoz köti, akik sok mindent köszönhetnek neki.

A tanszékvezető egyetemi tanár arra is emlékeztetett, hogy Erdő Péternek vannak kedvenc területei, és megtehetné volna, hogy például a

középkori jog történetével foglalkozzon csak, mégsem tette ezt, mivel Magyarországon arra volt szükség, hogy valaki a kánonjog minden területén publikáljon, főleg a nyolcvanas-kilencvenes években. Ez az ő alázatát bizonyítja, mert nem azért tanulmányozta a kánonjog minden területét, mert mindegyikhez érteni akart – bár mindegyikhez ért –, hanem azért, mert erre volt szükség. Most tehát nem egy szakmai karriert ünnepelek, hanem ünnepelek azt a hozzáállást, ami az Egyházhoz köt bennünket, a szolgálat lelkületét.

Ugyanilyen fontosak azok a lelki kötődések, belátások, amelyek Erdő Péter kapcsán, az ő hatására váltak a PPKE-hez kötődő közösség számára világossá. Gájer László végül így köszöntötte a főpáztort: „Isten éltesse a hetvenéves jubilánst, bíboros atya, köszönjük!” Kuminetz Géza, a kötet szerkesztője a Pázmány Péter Katolikus Egyetem rektora köszönetet mondott mindazoknak, akik közreműködtek a mű létrejöttében.

„Bíboros atyának a hála jegyében nyújtjuk át most ezt a kötetet, az egyetem nevében” – mondta a Pázmány rektora. Végezetül Erdő Péter bíboros, prímás hálás köszönetet mondott mindenkinek, aki köszöntötte öt hetvenedik születésnapja alkalmából. Együttal megjegyezte, az

idegen nyelvű kiadvány címe, a *Sacrorum Canonum Scientia* magyarul: A Szent Kánonjog Tudománya. Nem véletlenül választotta ezt a szerkesztő, hanem azért, mert huszonöt évvel ezelőtt a szentszéki dokumentum, amely megalapította a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen a fakultási jogú Kánonjogi Intézetet, ezekkel a szavakkal kezdődött.

A magyar nyelvű kiadvánnyal kapcsolatban bíboros atya felidézte: amikor csaknem harminc évvel ezelőtt a Pázmány Péter Katolikus Egyetemet szervezték, elmentek Leuvenbe, hogy felvegyék a kapcsolatot az ott élő és dolgozó magyar professzorokkal, így Lámfalussy Sándorral is. Ő azt mondta: „Nagyon jó dolog, hogy Magyarországon szabadság van, jó lenne erősíteni a katolikus gimnáziumokat; de minek nektek egyetem?” Ők erre azt választották: vannak nívós egyetemek, de annyira elszigetelődött a hit a társadalomtól, a tudománytól, hogy a hívőknek, az Egyháznak ismét párbeszédet kell kezdeményeznie, és erre legjobb hely intézményesen a katolikus egyetem.

A bíboros, prímás számára ez a magyar nyelvű kötet azt bizonyítja, hogy a párbeszéd – részben a korábbi kezdeményezéseket is tiszteletben tartva és megragadva az értékeket – mostanra igazi valósággá vált. „Nagyon köszönök mindazoknak, akik ebben partnerek voltak. Adja Isten, hogy ez a társadalmunknak is áldás és érték lehessen!”

**Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila**

Június 27-én este a felújított győri Nagyboldogasszony-székesegyházban ünnepi szentmisével ért véget a város többnapos Szent László-ünnep. A liturgiát Böcskei László nagyvárad megyéspüspök mutatta be. Ezt követően tartották meg a részfúvósokkal kísért, hagyományos fogadalmi körmenetet a belvárosban, majd a Szent László-hermát visszahelyezték eredeti helyére, a Héderváry-kápolnába.

A Szent Lászlót méltató ének után a nagyvárad püspököt köszöntő kórusmű közben vonult be az asszisztencia és a papok hosszú sora a gyönyörűen felújított, teljes pompáját visszanyert székesegyházba.

Veres András győri megyéspüspök köszöntötte a helyi közelet vezetőit, az egyetem és a város intézményeinek képviselőit, a zarándokokat, a paptestvéreket és mindenekelőtt Böcskei Lászlót — neve napja alkalmából is.

Veres András elmondta: „A székesegyházat két és fél év után újra egykori dicsőségében láthatjuk, ami a lelki kibontakozásunk jelképe is lehet, bízva abban, hogy minél több testvérünk megérti: Isten nélkül nem igazán lehet az ember boldog, nem élhet teljes életet.” A megyéspüspök arra is kitért, hogy Szent László a győriek pártfogója és védőszentje, akinek a sírja Nagyváradon van, hermáját pedig még a törökök elől menekítették onnan Győrbe, a székesegyházba. Hangsúlyozta, ez az ünnep a győrieknek fogadalmi ünnep. A ránk hagyott örökséget kötelességük továbbvinni: imádkozni a városért, annak előljáróiért és lakóiért. Böcskei László elmondta, Győrbe mindig örömmel jön, hogy kifejezze tiszteletét és ragaszkodását az ország és az egyházmegye építője, Szent László előtt. „Az ő példáját követve mi is tovább akarjuk építeni Krisztus Egyházát, a közösségünket, népünket.”

A nagyvárad megyéspüspök az otthoni hívek és paptestvérek köszöntését is követtette, akik az egyházmegyejükhez tartozó több Szent László-templomban együtt ünnepelnek most a győriekkel. „A mai ünnep a hit örömeinek az ünnepe, amit élünk meg és osszuk meg másokkal!” – bátorított a püspök.

A nagyvárad megyéspüspök szentbeszédében felidézte gyerekkorának Szent Lászlóhoz fűződő emlékeit. Szülőfaluja templomának védőszentjét ünnepelve nemegyszer meghatotta a liturgia szépsége. A hetvenes években a határon túl a védőszentekről még nem volt „divatos” beszélni, Szent László ünnepét mégis a hit ünnepeként ülték meg, így vonzó és meghatározó eseményként volt számára lovagkirályunk alakja.

Megemlékezett arról is, hogy idén húsvét 5. vasárnapján Veres András vezette azt a hagyományos körmenetet, mely Szent László hermáját kísérte Nagyváradon a helyi hagyomány szerint. 1914-ben gróf Széchényi Miklós eszközölte ki, hogy a június 27-i Szent László-ünnep mellett legyen egy másik is, amelyen tiszteleghetnek a szent király

„A mi szeretetarzenálunk nem maradhat kihasználatlan”

Szent László királyra emlékeztek Győrben

előtt, hogy „a társadalom minden rétegéhez eljusson a magával ragadó példa”.

Szent László környezetében találkoznak az utak, a célok, és kapcsolatok születnek — fogalmazott egy személyes élménye tanulságaként a szónok, majd kifejezte köszönetét Veres András püspöknek, a magyar egyháznak és a közelet vezetőinek azért, hogy 2014-ben a Szent László-évben lehetővé tették a szent király koponyakeréklyéjének Váradra szállítását 450 év után. Ekkor körmenettel kísérték a szent király ereklyéjét egykori nyugvóhelyére. Ezen a napon, 2014. május 14-én sötét felhők borultak Nagyváradra. A határállomásra mégis ragyogó napfényben érkezett az ereklyét szállító kocsi, amit aztán a nap sugarai végigkísértek a város felé. Az ereklye érkezésekor „olyan ki-mondhatatlan érzés kerítette hatalmába a zarándokokat, ami régi évszázadok várakozásait teljesítette be” – idézte fel Böcskei László a jelentős eseményt.

Ezután az evangélium tanítását magyarázta. A *Máté evangéliumból* származó részletben a farizeusok provokáló kérdéseket tesznek fel Jézusnak; keresnek valami okot, hogy vádolhassák őt. A legfőbb parancs után érdeklődnek nála, tudni akarják, mi a legfőbb mérce a törvényben. A püspök azt javasolta, figyeljünk a farizeusok magatartásában jelen levő kíváncsiságra és érdeklődésre Jézus szava iránt. Kérdéseinkkel sokszor nekünk is az Úr elé kellene állnunk: Mi fontos a keresztény ember tanúságtevő élete szempontjából? Mihez kell igazítanunk itt és most a mi életünket? Mi az, amit figyelmebben kell követnünk azért, hogy Isten akaratát színt bontakozzon ki az életünk?

Jézus egy olyan igazsággal válaszol, amelyet nem a könyvekben és az ószövetségi

törvények között kell keresni, hanem a szívekben, az ember bensőséges vágyában. Ez a szeretet törvénye: a bensőnk-ből fakad, mélysége van, mindent átfogó erejével éri el kibontakozását és örök érvényű.

A farizeusokat később Jézus szembeesíti a szó és a tettek közötti mérleggel, jelezve, hogy az ember életét a szeretet normájával lehet egyensúlyban tartani. Ez egységben tartja a külsőt a belsővel, az enyémét a máséval, a mostanit a múlttal és a jövővel.

A szeretet az élet legfőbb normája, a többi csak képmutatás, hamisság, gyűlölet, olyan, ami az ember és a világ romlására, nem pedig boldogulására való — hangsúlyozta a püspök. Hozzátette, a szere-

tet normája nem a befejezettség állapota, mert aki átengedi magát a vonzásának, mind többet akar megélni és megosztani az Isten által feltárt szeretet titkából. „Hinnünk kell ebben a titokban! – biztatótt. – Miközben körülöttünk a világ hatalmasságai fegyverekről tárgyalnak, a mi szeretetarzenálunk nem maradhat érintetlen és kihasználatlan. Még ha veszteseknek is látszunk a világ szemében, ha a szeretetünket megosztjuk, az élet építői vagyunk.”

Szent László király a vitézségét az Úr ügyében szerezte. Az igazi győzelmet az Úr oltalmában érhetjük el. Csak benne tudunk felemelkedni emberi méltóságunkhoz, csak vele tudunk maradandót építeni – figyelmeztetett.

A püspök megemlékezett arról, hogy a Nyugat-Magyarországot sújtó 1463-as földrendésben Győr megmenekülését a város lakói Szent László közbenjárásának tulajdonították, ezért tartják fogadalmképpen a körmenetet. Kiemelte, Isten az ő szentje közbenjárására ma is küzd és harcol értünk, de nekünk is vállalnunk kell a szeretet titkának megismertetését a világgal.

A szinodális út felhív arra, járjunk együtt a közösségépítés, a misszió és a tanúságtétel

egyház újonnan alakult kórusa látta el Horváth Csaba papnövendék vezényletével. Orgonán közreműködött Rup-pert István Liszt-díjas orgonaművész, székesegyházi kántor-karnagy. A szentmisén elhangzottak többek között Antonio Lotti Missa Brevis című többszólamú ordináriumának tételai; Halmos László Ecce Sacerdos; valamint Karai József Ének Szent László királyhoz című kórusműve.

A szentmise végén elindult a körmenet a székesegyházból a fúvószenekar által kísért Isten, hazánkért kezdetű, népünkért könyörgő énekeinkre. A körmeneti keresztet és a gyertyát az asszisztencia, a koncelebráló papok hosszú sora, a Szent László Lovagrend és a polgárőr testület követte. Szent László király hermája után vonultak a püspökök és a fúvószenekar, valamint a város előljárói és

útján. Ezzel kapcsolatosan három meglátást idézett a szónok az egyházmegyei beszámolókból, ami segítség lehet a szeretettitok megismertetésében, az istenarcú világ megte-mertésében. Ezek: vigyünk tartalmat az életünkbe, ne ragadjunk le a formánál; legyünk hitelesek, hogy a világ lássa, másképp is lehet élni, keresztényként is lehet boldog az ember a lélek szabadsága által; valamint a hit kérdése nem magánügy, hiszen a személyes hitünk hatással van a közösségre, és felelősek vagyunk egymásért.

Beszéde végén a püspök még egyszer felidézte azt a feledhetetlen élményét, amikor a Szent László-hermát fogadták Nagyváradon. Ennek búcsúztatásakor eszébe jutottak egy zsidó író szavai: „Isten ismét útra kész. Vigyázzunk, ne akarjuk megelőzni. Keres-sük őt, vegyük észre közelségét, és haladjunk együtt!”

Szent László és mi is útra készek vagyunk. Haladjunk bátran a világban, és sugározzuk hitünk örömet és fényt! – bátorított végül.

A legszentebb áldozat zenei szolgálatát a győri székes-

a zarándokok utcahosszakat betöltő sora. A körmenet a Káptalandombról indulva a Bécsi kapu teret, a Király utcát, a Dr. Kovács Pál utcát és a Jedlik Ányos utcát érintette.

A székesegyház mellett álló Szent László-szobornál a *Te Deum* után Veres András a lovagkirály oltalmába helyezte Győr városát és az egyházmegye minden lakóját, a családokat, az ifjúságot, a betegeket és a szenvedőket külön is említve.

A pápai himnusz és a magyar himnusz után a Szent László-hermát visszavitték eredeti őrzőhelyére, a Héderváry-kápolnába, hiszen a felújítás idején az ereklyét egy átmeneti helyen őrizték.

Az ünneplők kaptak a megáldott hatalmas Szent László-kenyérből is, melyet a Pedró pékség készített rábaközi tiszta búzából, szigetközi ásványvízből vadkovással, élesztő hozzáadása nélkül, parajdi sóval, és nem utolsósorban (a mottó szerint) „tisztá hittel”.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Németh Péter

A BIBLIA ÜZENETE

Önmagunk szamaritánusai

Lk 10,25–37

Az irgalmas szamaritánus példabeszédében Jézus megvilágítja a hallgatóság számára, hogy ki a felebarát, akit úgy kell szeretnünk, mint saját magunkat. Az írástudó első kérdése az örök életre vonatkozik. Jézus a szeretet ket-tős parancsának hallatára azt mondja, hogy aki teljesíti, az élni fog. A példabeszédet leg-többször úgy vonatkoztatjuk magunkra, hogy jót kell tennünk mindenkivel, észre kell ven-nünk, ha valaki bajban van, még akkor is, ha az illető egy megvetett idegen. S ha így cselek-szünk, elnyerjük az örök életet.

A jézusi példabeszéd értelmezésében azon-ban túl hamar azonosítjuk magunkat a máso-kon segíteni akaró emberrel, s különösen ne-héz magunkra vonatkoztatnunk a történetet olyankor, amikor gyengének, fáradtnak érez-zük magunkat, nem tudunk vagy nem aka-runk mások irgalmas szamaritánusai lenni. Ebben a helyzetben sokat segíthet, ha ugyan-azt a történetet máshogyan olvassuk: egészen új dimenzió tárul fel, ha nézőpontot váltunk, és a másik szereplővel azonosulunk. Talán nem véletlen, hogy a történetben az egyetlen meghatározatlan szereplő, akiről Jézus csak annyit mond, „egy ember”, éppen a bajba ju-tott főszereplő.

Mindenekelőtt tehát az útszélen fekvő, összevert és kifosztott emberben kell meg-próbálnunk magunkra ismerni. Mindannyian hordozunk sebeket. Összevertségünket felis-merhetjük a gyermekkorból hozott sérülések és hiányok megjelenésében, melyek életutunk során részint gyógyulnak, részint elmélyül-nek. Kifosztottságunkat megéljük az elvesztett, de el nem engedett, elmúlt és el nem gyászolt dolgokban, kapcsolatokban, érzel-

mekben. Megfáradásunk idején ez az össze-vert és kifosztott énünk fekszik előttünk az úton. S mi nagyon sokszor, akárcsak a törté-netben szereplő pap vagy levita, az életünk során magunkra vett szerep álarca mögül te-kintünk erre a gyenge, sebzett önmagunkra, és „elmegyünk mellette”, nem akarunk tudo-mást venni róla.

Ilyenkor előfordul, hogy másoktól – szeret-teinktől, párunktól, gyermeküinktől – várjuk, hogy irgalommal, szeretettel forduljanak seb-zett énünkhöz, de mivel mi magunk erre nem vagyunk képesek, az ő szeretetüket sem tud-juk elfogadni. Valójában senki más nem tud úgy törődni velünk, ahogyan mi magunk: föl-dön fekvő, sebzett, kifosztott önmagunkhoz elsőként nekünk magunknak kell irgalmasan lehajolnunk!

Ahhoz, hogy ezt meg tudjuk tenni, segít, ha a történetet úgy olvassuk újra, ahogyan az egyházatyák tették. Miközben magunkat a bajba jutott emberrel azonosítjuk, a szamaritá-nusban Jézust fedezzük fel, aki Jeruzsálemből, a mennyei magasságokból alászáll a mi földi Jerikónkba, s észrevéve nyomorúságunkat, le-hajol hozzánk, bekötozi sebeinket, és elvisz minket a fogadóba, egy közösségbe, ahol gyó-gyulhatunk. Ez a vele való találkozás, a meg-tapasztalt szeretet lehet az erőforrás ahhoz, hogy mi magunk is irgalmasan forduljunk sa-ját gyenge énünkhöz.

S csupán ezután, csak ha már képesek va-gyunk sebzett önmagunkat szeretni, akkor tudunk valódi irgalommal fordulni mások felé, felismerve, hogy a sebzett felebarát olyan, mint mi.

Baán Izsák OSB

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (80.)

A bizánci Egyház mind a mai napig meg-tartja szeptember 14-én a keresztfelmagaszta-lás ünnepét. Az ünnep a Szent Kereszt megta-lálásáról és a világ négy égtája felé való felmu-tatásáról szól (ezért „felmagasztalás”). Az ün-nepi Szent Liturgia antifónái viszont még az előzményekre tekintenek vissza: Jézus Krisz-tusnak a kereszten való szenvedésére. A zsol-tárok, melyekből az antifóna versei valók, pa-nasszal, panaszkodással vannak tele.

Az első antifóna első verse így szól: „Iste-nem, én Istenem, tekints reám, miért hagytál el engem?” (Zsolt 21,2). Az ünnepel össze-függésben nyilvánvaló, hogy Jézus szavai je-lennek meg benne: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46). Így a ki-rályok korai korszakában keletkezett panasz-dal a szenvedő Jézus ajkain éled újjá. Mint a zsoltáros, Jézus is átélte a szenvedés feneket-len mélységét, ám ő ezt az Istentől való elha-gyatottságot istenfiúsága révén közelséggé tudta változtatni. Az antifóna második verse viszont – legalábbis a Liturgiánkban használt fordítás szerint – már ránk, szenvedő embe-rekre vonatkozik: „Szabadulásomat eltávolít-ják vétkeim kiáltásai” (Zsolt 21,2). Jézus ugya-nis büntelen volt, de a mi bűneink felszállnak Isten elé, és eltávolítanak tőle minket. Az első antifóna harmadik versében azonban már megjelenik a bizalom is: „Te pedig a szent he-lyen lakol, Izrael dicsé-rete” (Zsolt 21,4). Ez a szent hely a mi osztály-részünk is lehet, ha szenvedéseink miatt sem fordulunk el Iste-nünktől.

A második antifóna első versében újra visz-szatér a panasz: „Miért vetettél el minket, Isten, mindvégig?” (Zsolt 73,1). A zsoltáros a jeru-zsálemi templom le-rombolását siratja, ami a zsidóság máig legna-gyobb tragédiája. Az ószövetségi szemlélet szerint nyilván igaza van: megérdemelt bün-tetésként kapták a fog-

ságot és templomuk lerombolását is. Jézus Krisztus testének szent templomát (Jn 2,21) pedig mi magunk romboljuk – még ma is – a bűneinkkel. Párhuzamként a keresztény em-ber is tudatosíthatja ezt magában, noha azt is tudnia kell, hogy az elvettetés nem Isten részé-ről érkezik, bűnével maga távolodik el Istentől. Ezért is olyan hatásos a refrén kérése: „Üdvözíts minket, Isten Fia, kit testileg ke-resztre feszítettek, énekelünk néked: Allelu-ja!” Az üdvözítésnek ezzel a bizalmával eltel-ve kérjük a második antifóna második versé-ben: „Emlékezzél meg gyülekezetedről, me-lyet kezdettől bírtál!” (Zsolt 73,2). Itt már nem a fájó „miért” kérdés égeti a lelkünket, mint az előző versben, hanem a buzgó kérés: emlé-kezzél meg rólunk, ahogy az eucharisztikus lakomában való részesedés előtt háromszor is kérjük az imádságban a bűnbánó lator nyo-mán (Lk 23,42).

Végül a harmadik antifónában az ujjongó hálaadás kap helyet: „Adjanak hálát a te nagy nevednek, mert rettenetes és szent!” (Zsolt 98,3). Az ószövetségi nép a szövetség Istenét ünnepelte ezzel, a keresztény hívek viszont Jé-zus Krisztus megváltói tevékenységén örven-dezhetnek. A kereszten feláldozta értünk ön-magát. Hát hogyan járna ezért az ujjongó há-laadás!

Ivancsó István

LITURGIA

Az Eucharisztia ünneplése (135/2.)

Mária énekének sorai – mivel rátekintett szolgálójának alázatosságára. Ím’ ezért boldognak mondanak engem mostantól az összes nemzedé-kek – egyrészt az angyal és Erzsébet köszöntő szavaira utalnak a közelmúltban és a jelenben, másrészt a jövőbe mutatnak: „Üdvözlégy, ke-gyelemmel teljes, az Úr van teveled” (Lk 1,28b), valamint „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümöl-cse!” (Lk 1,42). Elmélkedésünkben viszont nem tekinthetünk el attól a gondolattól, ame-lyet Tiszteletreméltó Béda fogalmazott meg: „Akinek alázatosságára rátekinetek, helyesen köszöntik boldognak nevezve mindenek, mi-ként az ellentétéből is: akinek gögijét megvetve kárhoztatják, tudniillik Éváét, ő jaj, hisz nevé-ben csapást, büntetést nyögnek. Arra tanít ugyanis, hogy miként összülőnk által lépett a világba a halál, úgy Mária alázata által újon-nan az élet bevonulását ismerjük fel.” (Beda Venerabilis: *In Lucæ evangelium expositio*, Lib. I, PL 92. col 321.) A régmúlt fájdalmas esemé-nyére is hatással van tehát Mária szelid és en-gedelmes, közreműködő alázata.

A HÉT SZENTJE

Solano Szent Ferenc

Július 14.

Ferenc szülőfalujában olyan szellemi légkör uralkodott, amely kedvezett a missziós mozgalmaknak. Gyakran esett szó az Afrikában élő muzul-mánokról és a nem sokkal ko-rábban felfedezett Amerika népéről. A közeli Sevilleből kormányozták Új-Spanyolor-szágot (Mexikót), Perut, és Cádizból futottak ki a hajók, hogy eljussanak ezekbe az or-szágokba.

Ferenc a jezsuitáknál része-sült alapfokú oktatásban, és csakhamar elnyerte társai és tanítói nagyrabecsülését. 1569-ben belépett szülőfaluja feren-ces kolostorába. Fogadalma le-tételéig, amint az a XVI. szá-zad Spanyolországában szo-kásos volt, szigorúan vezekelt. 1570-ben szerzetesi fogadal-mat tett, majd két évre a Sevil-la közelében lévő Nuestra Senora de Loretóba küldték, ahol pappá szentelték.

Később újoncmester lett a Córdoba közelében fekvő San Francisco del Montében. 1583-ban Sierra Morenába helyez-ték novíciusmesternek, majd gvárdián (házfőnök) lett. Amikor a közeli Montoro vá-rospan pestis tört ki, ápolta a betegeket. Idővel a Granada közelében lévő zubiai Szent Lajos-kolostorba küldték, ahol a betegek és a foglyok aposto-la vált belőle.

Afrikai misszióba kérte magát, hogy elmeneküljön a

népszerűség elől, ám Ameri-kába küldték. 1589-ben szállt hajóra tizenegy társával. A missziós csoportot az Argentí-nában lévő Tucumán tarto-mányfőnöke vezette. Május-ban kötöttek ki a Kolumbiá-ban, Cartagenában. Ferenc gyalog vágott át Panamán, hogy a Csendes-óceánon is-mét hajóra szálljon Peru felé. A hajó azonban Kolumbia nyugati partja előtt viharba került, és elsüllyedt. Az uta-sok, köztük nyolcvan rabszol-ga egy szigetre vetődtek. Fe-renc megtérítette, majd meg-keresztelte a rabszolgákat. Két hónap múlva egy hajó fedél-zetére vette, és Peru északi partjára vitte mindnyájukat. Ferenc onnan Limába ment,

ahonnan Tucumánba küldték.

Tucumán 1578-ban kapta az első olyan püs-pököt, aki hivatalba is lépett: Francisco Vito-riát. A korábban kineve-zettek ugyanis vagy nem foglalták el helyü-ket, vagy odafele utazva meghaltak.

A püspök 1585-ben fogadta az első jezsuitá-kat, köztük Alonso de Bárzenát, aki nyelvtant, szótárt, katekizmust, lel-kitükröt és prédikációs gyűjteményt szerkesztett a tonokoták nyelvén, templomot emelt Santia-

go del Esteróban, és több mint háromezer őslakost megtéri-tett.

Ferenc rövid idő alatt elsa-játította a tonokota nyelvet. Nagyon szépen hegedült, és amíg nem tudta az indiánok nyelvét, gyönyörű játékaival vonzotta maga köré az embe-reket. Missziós munkája során hirdette az evangéliumot sok ezer indiánnak La Rioja tarto-mánytól Paraguayig (jó ezer kilométeres körzetben), min-denekelőtt a Magdolna-fo-lyamnál és a Socotonio mellett levő falvakban. Gyógyította a betegeket, tanácskozott törzs-főnökökkel, prédikált a nép-nek, és mindenki Isten küldöt-tének tekintette.

Tizenöt éven át apostolko-dott ezen a területen. 1584-ben a püspök arról számolt be, hogy a tartományban és szomszédságában lakó száz-ötvenezer indián közül csak mintegy huszonötezer keresz-tény, míg amikor Ferenc el-hagyta e vidéket, hogy vissza-térjen Limába, már a környék valamennyi őslakosa részesült a keresztségben.

1595-ben Ferenc a limai Recolectión de Nuestra Se-ríora de los Angeles ferences kolostor első gvárdiánja lett. A limai nagykonvent miséje alatt halt meg, ezek voltak az utolsó szavai: „Egyedül Isten-nek legyen tisztelet és dicső-ség!”

L. K.

A hét liturgiája

C év

JÚLIUS 10., ÉVKÖZI 15. VASÁR-NAP (Amália, Alma) – MTörv 30,10–14 (Mózes Isten parancsainak megtartására buzdítja a népet.) – Kol 1,15–20 (Isten mindent Fia által és Fiában teremtt.) – Lk 10,25–37 (A főparancs: a szeretet parancsa. Minden ember felebarátom!) – Zsolozsma: III. zsoltsárhét – Énekrend: Ho 222 – ÉE 589, Ho 222 – ÉE 144, Ho 127 – ÉE 596, Ho 273 – ÉE 190.

JÚLIUS 11., HÉTFŐ – SZENT BENEDEK APÁT, EURÓPA FŐVÉDŐSZENTJE ÜNNEPE (Nóra, Lili, Olga) – Péld 2,1–9 – Mt 19,27–29.

JÚLIUS 12., KEDD (Izabella, Nelli, Dalma) – Iz 7,1–9 – Mt 11,20–24.

JÚLIUS 13., SZERDA – Szent Henrik emléknapja (Jenő, Er-neszt) – Iz 10,5–7.13–16 – Mt 11,25–27.

JÚLIUS 14., CSÜTÖRTÖK – Lel-li si Szent Kamill áldozópap emléknapja (Örs, Zalán) – Iz 26,7–9.12.16–19 – Mt 11,28–30.

JÚLIUS 15., PÉNTEK – Szent Bonaventura püspök és egyháztanító emléknapja (Henrik, Egon, Roland) – Iz 38,1–6.21–22.7–8 – Mt 12,1–8.

JÚLIUS 16., SZOMBAT – Kármel-hegyi Boldogasszony emlé-knapja (Valter) – Mik 2,1–5 – Mt 12,14–21.

JÚLIUS 17., ÉVKÖZI 16. VASÁRNAP (Szent Zoerárd–András és Benedek remeték, Endre, Elek, Sarolta) – Ter 18,1–10a (Az Úr két angyal kíséretében megjelenik Ábrahámnak.) – Kol 1,24–28 (Isten kinyilatkoztatja üdvözítő akaratának szent titkát.) – Lk 10,38–42 (Mária a jobbik részt választja.) – Zsolozsma: IV. zsoltsárhét – Énekrend: Ho 223 – ÉE 591, Ho 223 – ÉE 147, Ho 139 – ÉE 600, Ho 150 – ÉE 200.

Gondolkodjunk és cselekedjünk együtt!

Fábry Kornél az Országos Lelkipásztori Intézet feladatairól

(Folytatás az 1. oldalról)

Meghívtam az egyházmegye pasztorális helynökeit és referenseit egy első találkozásra. Közösén ötleteltünk, hogyan tovább, miben lehet továbbra is a segítségükre az intézet. Sok ötlet gyűlt össze, elhatározások születtek. Úgy döntöttünk, hogy évente több alkalommal is összegyűlünk, online és személyes találkozókat is tartunk, ahol több idő jut majd a véleménycserére, a kötetlen beszélgetésekre. Már elkezdtük az OLI honlapjának átdolgozását: adatbázissá, tudás- és eszköztárrá szeretnénk fejleszteni ezt a felületet, hogy lelkipásztori kérdésekben itt legyen érdemes kezdeni a keresést. Áttekinthető, felhasználóbarát rendszert szeretnénk kialakítani, megosztani az oldal látogatóival a jó gyakorlatokat. Az egyházi év kronológiáját követve olyan plébániai kezdeményezéseket tervezünk bemutatni, amelyek a mindennapi életünket érintő ünnepekhez kapcsolódnak, és beváltak a gyakorlatban. A honlap prédikációs segédanyagokat is tartalmaz majd. Ma máshogyan, más stílusban kell megszólítani a híveket, mint harminc-ötven évvel ezelőtt: röviden, tömören, humorral érdemes fogalmazni, és közérthetően, úgy, hogy az üzenet mindenkihez eljusson. Kommunikációs kérdésekben célszerű szakembereket is megkérdezni. A tapasztalati tudástár összeállítása, a hangfelvételek (podcast), és videófelvételek készítése hosszú időt vesz igénybe, ezért több évre tervezünk. Felmértük az is, hogy szükség lenne egy Facebook-oldalra, amely konzultációs felületként működne. A lelkipásztorkodásban részt vevők itt kérdezhetnének egymástól, és megoszthatnák egymással a tapasztalataikat. A hitoktatók körében ez már jól működik. Ősszel pótolni fogjuk az elmaradt Országos Lelkipásztori Napokat. Novemberben az esztergomi Szent Adalbert

Központ ad majd otthont az eseménynek.

– Hogyan határozná meg az Országos Lelkipásztori Intézet küldetését?

– A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia egyik központi intézménye vagyunk. Épp ezért már majdnem valamennyi megyéspüspököt felkerestem, és megkérdeztem, ők miben látják az OLI feladatát. Egyrészt igyekszünk gyakorlati oldalról segíteni a lelkipásztorkodást különböző jól bevált módszerek megosztásával és képzésekkel, másrészt figyelünk a társadalmi környezet változásaira, újdonságaira és kihívásaira, és keressük, hogyan válaszoljon ezekre a keresztény közösség.

– Milyen tapasztalatot eredményezett a püspökök felkeresése?

– Bátorító, nyitott fogadtatással találkoztam. A főpásztorok megerősítették, hogy szívesen látnának segédanyagokat, az egyházmegye határain túlmutató, országos szinten megvalósuló programokat, képzéseket, amelyek segítik a pasztorációt a plébániákon. Úgy látom, az OLI egyfajta „tüzép” lehet, ahonnan építőanyagot kaphatnak az egyházmegyék és a plébániák. Hogy milyen házat építenek belőle, az már rajtuk múlik, a lelkipásztorkodás irányát ugyanis a megyés főpásztor határozza meg az egyházmegyéjében. Kértem a püspököket, támogassák, hogy egyházmegyéjük papjai, munkatársai részt vegyenek a programjainkon, hiszen az ezeken az alkalmakon gyűjtött tapasztalatokat otthon fogják kamatoztatni. A színóduzi felkészülés kulcsfogalmai, a részvétel, a közösség és a misszió, pontosan azt az irányt mutatják, amire leginkább törekszünk a pasztorációban. Szeretnénk, hogy tele legyenek a templomok, hogy az embereket elvezessük Jézus Krisztushoz. Keressük ennek eszközeit.

Már a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve is felfedeztük, mennyire fontos az online tartalmak gyártása. Sokan használták *A szentségimádás iskolája* és *Az evangelizáció iskolája* sorozatot, elkészült az Egyház társadalmi tanítását gyakorlati módon bemutató Zakeus-kurzus, illetve a szentmisét, valamint az egyházi év ünnepeit bemutató videósorozat, a *Misevlog*. Ez utóbbi sok hitoktató munkáját könnyítette meg leginkább a járványhelyzet miatti online oktatás idején.

– Említette, hogy az intézet kiemelt feladatai közé tartozik a társadalmi kihívások folyamatos figyelemmel kísérése. Milyen meghatározó jelenségeket lát napjaink társadalmában?

– Nagyon fontos, hogy a realitás talaján maradjunk, és lássuk a tényeket. 2000-ben, amikor pappá szenteltek, nagyjából kétezer pap volt az országban, most ezerhatszáz körül van a számunk, és úgy tűnik, a következő években további csökkenés várható. Ezért meg kell keresni, hogyan tehető vonzóvá a papi hivatás a mai fiatalok számá-

ra. De arra is figyelmet kell fordítanunk, hogy miként lehet jobban bevonni a laikus híveket a plébániai közösségi életbe. Mindehhez elengedhetetlen, hogy ismerjük a most felnövő generációt. A pedagógusok is rendszeresen részt vesznek továbbképzéseken, hogy „tanulják”, milyen is a mai diákok világa, gondolkodása. Látnunk kell, miben mások a fiatalok, meg kell értenünk, mire van igényük. Nagyon lényeges az is, hogy feltehessek a kérdéseiket, őszintén elmondhassák a véleményüket. Az idősök pasztorációja terén pedig a magányosság ellen kell küzdenünk. Azt is tapasztaljuk, hogy a virtuális térben több embert tudunk elérni, mint személyesen. Persze az online platformok és alkalmak nem helyettesíthetik az igazi találkozásokat, de segíthetnek, hogy megismerjük egymást, és megalapozhatják a személyes kapcsolatokat, összefüggéseket.

– Csökken a papok száma, ami azt is jelenti, hogy a szolgálatot teljesítő lelkipásztorok terhelése egyre nő. Hogyan segítheti a hívők közössége a papokat?

– A hívőkre valóban nagy feladat hárul e téren, együtt kell működniük a plébánossal. Igazából a hívek hozzák ki a papból a lelkipásztort. Közös utat járunk, egy irányba tartunk. Minden megkeresztelt ember küldetést kapott Krisztustól. A papoknak és a híveknek együtt kell munkálkodniuk. Nagyon sok múlik azon, hogy jól tudnak-e együtt gondolkodni, dolgozni. Azért is lényeges ez, mert csak így teljesülhet a jézusi akarat, hogy egyes legyenek a szeretetben, s ezáltal lássa a világ, hogy Jézus tanítványai. Ez kulcsfontosságú. Különbözőek a karizmáink, de egy közösséget alkotunk, amelyben mindenkinek megvan a szerepe. Ha a maga területén mindenki megteszi a közösségért, amit tud, akkor éljük meg a küldetésünket. Fontos, hogy a hívek támogatassák a lelkipásztorukat, jelezzenek vissza neki, szeressék, imádkozzanak érte, ajánlják fel a segítségüket. A pap pedig, ahogy Szent II. János Pál pápa fogalmazott, másokért élő ember, akitől joggal várhatjuk, hogy élete Isten és az emberek szolgálata legyen.

– A pap testvérek hogyan tudják erősíteni, motiválni egymást?

– Szent Ciprián püspök írta Szent Kornél pápának a 3. században: Melyik pap ne örülne a másik pap dicsőségének? A bátorításnak kell meghatározónak lennie közöttünk. Ha valakiről jól hallok, a következő találkozásunkkor igyekszem elmondani neki, hogy bátorítást, pozitív visszajelzést kapjon. Sokat jelentenek a papi közösségek is. A Kaposvári Egyházmegyében például a 2000-ben és azután szentelt papok havonta összejönnek. Mise, ebéd, foci, kulturális esemény a program – a lényeg, hogy legyen alkalom találkozni, beszélgetni.

– Plébánosi éveiből milyen jó gyakorlatokat emelne ki?

– Elengedhetetlen, hogy legyen víziónk, tudnunk kell, honnan hová akarunk eljutni. A célok adják a motivációt. A célok kitűzésénél és megvalósításánál érdemes figyelni arra is, hogy mindig több legyen előttünk, mint mögöttünk. Ha például most ötvenen járnak templomba, találjuk ki, mit tehetünk azért, hogy egy év múlva százan legyünk. Kaposfüreden, ahol 2016-ig voltam plébános, szép közösség alakult, és azt tapasztalom, hogy azok a csoportok maradtak meg, amelyek önjáróak. Bízunk kell a hívekben. Folyamatosan nőtt a templomba járók száma. Ez nagyban köszönhető annak, hogy sok hívő bevonásával tizennygy Alpha-kurzust és sokféle közösségi programot tartottunk a majálisról a farsangi bálon át a zarándoklatokig, és bevezettük az egész napos szentségimádást. Ez utóbbi adta a legyelmű háttérrel. Vannak tehát eszközeink. Bátorítanunk kell egymást és minél többet dicsérni, megköszönni minden munkát. Csak közösén tudunk előrehaladni, segítők szándékkal megosztva egymással az örömeiket és a gondokat. Gondolkodjunk és cselekedjünk együtt!

– Hogy érzi magát az Országos Lelkipásztori Intézet vezetőjeként? Örül a feladatának?

– Úgy érzem, nekem való ez a munka, lelkesen állok hozzá. Hasznosítani tudom az eddigi lelkipásztori és külföldi tapasztalataimat. Bár sok tekintetben más az európai egyházi élet, mint a hazai, mégis érdemes figyelni rá, és ellesni jó gyakorlatokat. Öt évre neveztek ki. Remélem, hogy munkatársaimmal, Telek Franciskával, Bors Katalinnal, az egyházmegyék lelkipásztori felelőseivel és a különböző bizottságokkal közösén meg tudjuk valósítani a terveinket.

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

(Folytatás az 1. oldalról)

Erdő Péter a liturgia elején emlékeztetett arra, hogy a Budapesten élő vietnámi katolikusok számára a főegyházmegye külön templomot jelölt ki. Ez a szaléziák által működtetett óbudai Segítő Szűz Mária Kápolnagazgatóság, ahol havonta két alkalommal vietnámi nyelvű szentmisét mutatnak be. Bár a szentelés magyarul zajlott, a szentleckét az egyik új pap rokona olvasta fel az anyanyelvén, és a liturgia keretében elhangzott *Mindenszentek litániájában* a szent vietnámi vértanúk is helyet kaptak.

A papszentelés Mária és Erzsébet találkozásának ünnepére – a magyar hagyományban Sarlós Boldogasszony ünnepére – esett. Erdő Péter ezzel összefüggésben Keresztelő Szent János és Jézus kapcsolatáról elmélkedett szentbeszédében.

„A mai evangéliumban elbeszélte történet, Mária látogatása Erzsébetnél, következménye egy korábbi eseménynek, amiről szintén *Szent Lukács evangéliumában* olvasunk. Ez pedig az angyali üdvözlés” – kezdte szentbeszédét a bíboros. Az angyal

Istennek terve van az emberiséggel

Papszentelést ünnepeltek a jezsuiták Budapesten

két jelet említ. Azt mondja Mária-nak: „A Szentlélek száll le rád, és a Magasságbeli ereje árnyékozik meg téged.” Ez válasz Mária-nak arra a kérdésére, hogyan lehetséges, hogy édesanyja lesz, pedig férfit nem ismer. A másik jel pedig azt mutatja meg, hogy hol láthatja Istennek ezt az ellenállhatatlan hatalmát. Azt mondja az angyal: „Idős rokonod, Erzsébet is már a hatodik hónapban van, pedig magtalannak nevezték az emberek.” Ezért indul el Mária, hogy meglátogassa Erzsébetet.

De később mégsem azt olvassuk, hogy Mária ujjong föl: nagyszerű, az angyalnak igaza volt. Fordítva történik, a gyermek ujjong fel Erzsébet méhében. „Tehát akit Mária hordoz, az a nagyobb, rá irányul az egész történet és Erzsébetnek ez a különös, jelszerű, késői anyasága is” – hangsúlyozta a főpásztor. Keresztelő János és Jézus sorsa ettől kezdve összekapcsolódik már itt a földön is.

Ennek a látogatásnak a középpontjában is a Jézust hordozó Mária áll. Jézus az, aki majd a reménységet hozza, ő az, akiben Izrael és az egész emberiség vágyakozása beteljesedik. Ez az ujjongás azt is jelzi, hogy Jézus közeledtével van okunk az örömről, mert ő az, akit vártunk, aki meg tud szabadítani bennünket minden reménytelenségünktől. Azóta is, ma is érezzük az emberiség nyomorúságát, mégis tudjuk, hogy Istennek terve van velünk, gondját viseli ennek a sokszor magát is pusztító emberiségnek.

A mai szentmisében új papok szentelésére kerül sor Jézus Társasága és az egész világegyház számára. Jézus a papok személyén keresztül is közeledni akar az emberekhez, ahogyan annak idején Szűz Mária méhében már magzatként közeledett Erzsébethez és a születendő Keresztelő Szent Jánoshoz. „De vajon el tudjuk-e vinni Krisztust az emberekhez

úgy, hogy ujjongó öröm töltse el őket?” – tette fel a kérdést a főpásztor. Ha csak a saját felkészültségünkre, erőnkre, képességeinkre hagyatkozunk, akkor legfeljebb tanítani vagy szórakoztatni tudjuk az embereket. Am ha a felszentelés erejében gyakoroljuk a tanítói, a megszentelő és a pásztori feladatot, akkor rajtunk keresztül maga Krisztus cselekszik, és ő az, akire szüksége van az egész világnak. Ha az emberi vagy az emberen túli gonoszság olykor a háború, az erőszak, a gyűlölet és a hazugság hullámaival önti is el környezetünket, Isten végtelen hatalmú léte és szeretete mindennek állandó és megkerülhetetlen alapja marad. Ennek az isteni valóságnak és szeretetnek a képviselői a felszentelt papok – fogalmazott a bíboros.

„Kedves szentelendő testvéreim! Ilyen fontosak vagytok Krisztus, az Egyház és az egész világ számára. Tartsatok ki hűségben a szolgálat-

ban! Legyetek mindig élő kapcsolatban Krisztussal az imádságban és az egyházi közösségben mindenkor főpásztorotok vezetésével!” – zárta szentbeszédét Erdő Péter bíboros.

Tran Van Ngu József és Pham-dinh Ngoc József 2010-ben, illetve 2011-ben kezdte meg a jezsuita noviciátust Vietnámban. Az ottani és a magyar rendtartomány közötti megállapodás keretében tanulmányaik idején – 2015-ben, illetve 2016-ban – érkeztek hazánkba, és a magyar provincia tagjai lettek. Megfordultak Miskolcon, a helyi jezsuita közösségben és a gimnáziumban, teológiai stúdiumukat pedig Budapesten, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán végezték. Időközben mindketten felvették a József nevet, és tavaly tavasszal megkapták a magyar állampolgárságot.

Első szentmiséjüket magyarul július 3-án délelőtt mutatták be Budapesten, a Jézus Szíve jezsuita templomban, vietnámi nyelven pedig ugyanaznap délután, a Magyarok Nagyasszonya-templomban.

Forrás:
Jezsuita.hu

A Szentírás életalakító ereje

Vasmisését ünnepelte Körmenden
Gyürki László pápai prelátus

Gyürki László pápai prelátus, kanonok, egykori plébános június 26-án, vasárnap mutatta be vasmisését a körmendi Szent Erzsébet-templomban, hívek, az egyházmegye papjai és Székely János szombathelyi megyéspüspök jelenlétében.

A szentmise elején a gyermekek nevében Horváth Márton, az egyházközség nevében Lapos István, a város részéről Bebes István polgármester köszöntötte a jubiláns papot.

Ezt követően Kiss László plébános intézett beszédet Gyürki László atyához, akit – miként fogalmazott – Isten rabul ejtett; végül átadta Ferenc pápa üdvözlését a vasmisés lelkipásztornak. Szentbeszéde elején Székely János püspök köszöntötte a kanonokot és a vele együtt ünneplő, ugyancsak vasmisés Brenner Józsefet és Sámbockréty Pétert.

A főpásztor prédikációjában Jézus meghívásáról beszélt, aki azt mondja mindnyájunknak: „Jöjj, kövess engem.” Jézus követésének útja nem könnyű, de a kegyelem átragyog a nehézségeken – hangsúlyozta a szónok.

A szombathelyi megyéspüspök Gyürki László atya életéről szólva elmondta: nagyon sokat dolgozott már gyerekként, szorgalmas volt, becsület-

tel végezte munkáját. Ennek is köszönhető, hogy életéből oly sok gyümölcs fakadt. A Biblia hamar megfogta a szívét; megtanulta a teljes Máté-evangéliumot. A Biblia életet alakító erővé vált az életében.

Mindig érezte a hívást a papságra. Elérkezett 1957. június 23., a papszentelés örömteli napja; majd petróleumlámpa mellett készült a doktorátusra.

Sok nehézség, betegség tarkította Gyürki atya életét, de hűséges maradt. 1986-tól Körmenden szolgált, ahol hitantermet alakított ki. Keze alól csodák fakadtak – emelte ki Székely János püspök.

A főpásztor a jubilánssal való személyes kapcsolatáról is beszélt, aki révén Betlehemben tanulhatott.

Gyürki László atya élete olyan, mint a Biblia: Lélek és élet – fogalmazott szentbeszéde végén a szombathelyi megyéspüspök.

Forrás és fotó:
Szombathelyi Egyházmegye

Apáti nevű települések lakói találkoztak

Az Apáti nevű települések hagyományos találkozásának ezúttal a Veszprém megyei Monostorapáti adott helyet június 25-én. A 25. találkozó ünnepi szentmisével kezdődött, amelyet Udvardy György veszprémi érsek mutatott be Illés Sándor plébánossal együtt.

Az Apáti nevű falvakat az apátságok kötik össze. Nekünk itt az almádi apátság a meghatározó, hiszen feltehetőleg az 1117-es alapítással kezdődött falunk vallási élete is. Ez az örökség, amit hordozunk; őseink hite a jövő reménye, és ennek a gondolatnak a jegyében imádkozunk együtt, hiszen az Apáti falvakat egy lelkeség, egy hívó,

den ilyen alkalom arra irányul, ami az ember végső célja. A szentmisét követően a sportpályán felállított rendezvénysátorban folytatódott a program, ahol a kilenc településről érkezett vendégek együtt ünnepeltek, ismerkedtek egymással.

Amikor 2016-ban köszöntöttem önöket, arról beszéltem, hogy az Apáti nevű települések fenntartják maguknak a meg nem változás jogát. Minden alkalommal, amikor valamely Apáti nevű településen találkoztunk, tanúbizonyságot tettünk mindarról, hogy azok a közös értékek, amelyek az apátságban, az apátiak történelmi múltjában fellelhetők, megtalálhatók a mindennapjainkban, a ma élők sokaságában is. Arról biztosítjuk önmagunkat és utódainkat, hogy a közösség, amelyet alkotunk, fontos kovácsa annak, hogy a magyarság, a magyar nemzet egy irányba gondolkodjon – mondta Takács Péter polgármester.

Navracsics Tibor miniszter beszédében a hagyományok és az összetartozás fontosságát hangsúlyozta.

A kulturális programban bemutatkoztak a házigaista település művészeti csoportjai is. A vendégek a településsel ismerkedve megnézték a falumúzeumot, az egészségsátorban rutinellenőrzéseken vehettek részt, az érintett települések pedig bemutatták saját értéktáiraikat.

Forrás és fotó:
Veszprémi Főegyházmegye

vallásos múlt köti és tartja össze remélhetőleg a jövőben is – mondta köszöntőjében Illés Sándor atya.

Udvardy György érsek szentbeszédében azt kívánta, az ünneplés különböző formái, a kulturális események, a közös étkezés, a beszélgetések, a műsorok Isten akaratát kereső emberek találkozásai legyenek, hiszen min-

Játszóbuszos tábor a hátrányos helyzetű gyermekeknek

A Győri Egyházmegyei Karitás programja

Idén nyáron több mint tíz helyszínen csaknem háromszáz hátrányos helyzetű gyermek helyi táborozását segíti a Katolikus Karitás a Győri Egyházmegye területén; a táborokat a „Játék – Öröm – Tanulás: Játszóbusz a családokért” elnevezésű projekt keretében is támogatják.

A Győri Egyházmegyei Karitás már négy éve segíti ezzel a projekttel a nehéz sorsú gyermekeket. A koronavírus-járvány miatt csak tavaly teljesedhetett ki a változatos, vidám tábori program.

A fél- vagy egész napos komplex elfoglaltság révén tartalmas, kreatív szórakozást nyújtanak a gyermekeknek, emellett játékos ismeretterjesztéssel tanítják őket a krisztusi segítségnyújtásra.

A játszóbusz első állomása a szákszendői karitás-csoport által szervezett ötnapos napközis tábor volt, melynek nyitónapján az alsó tagozatos gyerekek kézműves- és ügyességi foglalkozások, valamint mesesorok és az úgynevezett Karitás-kisokos révén fejlesztették tudásukat.

A táborban jelen volt és foglalkozásokat is vezetett Kovács Gábor negyedéves papnövendék, aki nyári gyakorlatát töltötte a győri karitászközpontban, Író

Sándor plébános pedig szentmisét mutatott be a tábori helyszínen.

Az elkövetkező két hónap során a játszóbusz ellátogat még Levélre, Mosonba, Szanyba, Sopronkövesdre, Nagyajcsra, Győr-Bácsára, Jánossomorjára, Csornára, illetve a Széchenyi István Egyetem Apáczai Karára.

Forrás és fotó:
Győri Egyházmegye

Váltsuk tettekre az evangéliumot!

Templommegáldás és bérmálás Iharoson

Varga László kaposvári megyéspüspök június 26-án megáldotta a felújított iharosi Gyümölcsoltó Boldogasszony-templomot és a templom körül kialakított keresztutat, majd ünnepi szentmise keretében kiszolgáltatta a bérmálás szentségét tizenegy fiatalnak.

Laczkó-Angi Gyula helyettes esperes, plébános az iharosi ünnepen elmondta: a felújítás keretében elkészült a templom külső rekonstrukciója, megújult a járda és a bejárat rész, valamint kicserélték a vízvezetékét és a tetőt.

Varga László püspök megáldotta a megújult Gyümölcsoltó Boldogasszony-templomot, illetve a templom körül kialakított keresztutat, majd ünnepi szentmise keretében tizenegy fiatalat részesített a bérmálás szentségében. A főpásztor homíliájában a bérmálkozókhoz szólt: Jó ideje készültek már a szentség felvételére. Ami a mai napon történik, az nem befejezés, hanem kezdet. Amit eddig megtanultatok és megismertetek, annak számba kell szökönnie az életetekben.

Az evangéliumban Jézus odafordul valakihez, és azt mondja: „Kövess engem!” A folytatás annak a döntésnek a meghozatala, hogy nemcsak vallásos

Hajlandóak vagyunk-e Krisztus iránti szeretetből lemondani az ellenségeskedésről és a gyűlölködésről, majd elindulni a szeretet és megbocsátás, kiengesztelődés útján? Ha amellet döntök, hogy szeretni akarom embertársaimat úgy, ahogyan Jézus tanította, egészen a végsőig, az ellenség szeretetéig, akkor az első, amiről le kell mondanom, az a bosszú. A bosszú legegyszerűbb formája a pletyka, amikor a másik háta mögött beszélünk – fejtette ki a főpásztor. – Amikor elkezdünk pletykalni és rosszat mondunk a másíkról, akkor megfertőzzük az embertársaink szívét a bűnnel. Elültetjük a gyanút azoknak a szívében, akik ezt hallgatják. Finoman bosszút állunk az ellenségünkön. Nem támadjuk nyíltan, csak lejáratjuk. Készek vagyunk-e mi, keresztények Krisztus iránti szeretetből lemondani a bosszúról? Ha igen, akkor már hatalmasat léptünk előre a szeretet útján. Jézus azt mondja: „ha szerettek engem, tartsátok meg parancsaimat.”

Nem elég csak azt mondani, hogy nagyon szeretlek, Úr Jézus, de közben nem teszem meg, amit mond – hangsúlyozta Varga László püspök. – Az iránta való szeretetnek mértéke nem az emelkedett szív, hanem az evangélium tettekre váltása. Ezzel is adósai vagyunk a világnak, a környezetünknek.

Általában nem az örömhírt éljük, hanem élünk a világban, és időnként megpróbálunk jó emberek lenni. Jézus azonban többet kér tőlünk. Nemcsak azt kéri, hogy legyünk rendes állampolgárok, jó emberek, hanem azt, hogy váltsuk tettekre az ő tanítását, az evangéliumot.

Ez is annak a döntésnek a következménye, hogy követni akarom Krisztust – fogalmazott homíliájában a kaposvári megyéspüspök.

A főpásztor a szentmise keretében kiszolgáltatta a bérmálás szentségét az arra felkészült tizenegy fiatalnak.

Szöveg: Kaposvári Egyházmegye
Fotó: Kling Márk

akarok lenni, nemcsak hittanra vagy misére akarok járni, hanem követni akarom Krisztust. A kereszténység akkor kezdődik igazán, amikor ki-k megfogja személyes döntését, hogy követni akarja az Urat. Ekkor Jézus első kérdése ez: „mit hagysz el értem? Ha követni akarsz, akkor ennek ára van. Miről mondasz le az irántam való szeretetből?” Erre a kérdésre sokféle választ lehet megfogalmazni.

Hajlandóak vagyunk-e például lemondani mi keresztények a haragról, a gyűlölködésről és a bosszúról? – folytatta beszédét Varga László. – Az evangéliumban arról hallottunk, hogy Jézus átmegy tanítványaival a számariaiak földjén, akik nem fogadják be őt. A tanítványok bosszúból le akarják hívni a villámot rájuk, erre Jézus azt mondja: nem tudjátok, milyen lélek lakozik bennetek.

Ukrajnai ferencesek

Az ima és a segítségnyújtás folytatására biztatnak

A hónapok óta pusztító háborúban a szerzetesek változatlanul a kimerült, számos nehézséggel szembesülő emberek mellett állnak. A Kisebb Testvérek Rendje a kezdektől befogadást, meghallgatást és támogatást nyújt a konfliktuszónában élőknek, illetve a szomszédos országokba menekülteknek.

Danyil Botvina OFM, az ukrainai Szent Mihály Főangyal Rendtartomány provinciális beszámolt arról, hogy a háború első napjaitól kezdve a súlyos bizonytalanságban – miközben emberek tömegei menekültek keletről nyugat felé – arra törekedtek, hogy a helyi lakosság szolgálatára álljanak. Segélycsomagokat, egészségügyi felszerelést, higiéniai és elsősegélycsomagokat osztottak a lakosságnak és a katonaságnak.

Danyil testvér ismerősei közül sokan életüket vesztették a háborúban, másoknak az otthonuk lett oda. „Emlékszem egy édesanyjára és a hét éves kislányára, akik Zapo-

lok a jövőre. Imádkozunk és segítségünk!” – mondta Danyil Botvina, hozzátéve, hogy végtelenül hálás az egész rendnek, minden jötevőjüknek és minden embernek, akik mellettük állnak. „Szeretnék köszönetet mondani az egész rendnek és minden egyes jötevőnknek minden egyes nagylelkű cselekedetükért. Jó érezni, hogy mellettünk áll a miniszter generális és a rend valamennyi testvére.”

Ukrajnában hatvan ferences él tizenhét rendházban. A konfliktus másnapjától kezdve a világ minden tájáról számtalan jötevőtől, szerzetesektől, rendházaktól érkeztek nagylelkű adományok Massi-

egymással beszélni: »esik«, vagy »nem esik« – vagyis: bombáznak, vagy nem bombáznak – ennyit közölnek.” Ezt már az ukrán Cristian testvér mondja, aki éppen édesapja temetésére utazott haza, amikor kitört a háború. Nem tudott és nem is akart visszatérni Rómába. Zsitomirban szolgál, dokumentálja a háború pusztításait, és segíti a rászorulókat. „Az óvodák most nyitnak újra, de csak azok, amelyeknek van óvóhelyként szolgáló pincéjük. Sok helyen a szülők és a pedagógusok ássák meg a szükséges óvóhelyeket, hogy a gyermekeik tudjanak óvodába járni.”

Az ENSZ menekültügyi szervezetének adatai szerint mintegy hét és fél millióan hagyták el Ukrajnát, a szomszédos országokban keresve védelmet. További 8 millióan belső menekültek, vagyis az ország biztonságosabb területeire költöztek. Mintegy 15,7 millió ember szorul azonnali védelemre és humanitárius segítségre. A ferences rendházak Olaszországban, illetve Lengyelországban és más Ukrajnával szomszédos országokban aktívan segítik a háború elől menekülőket. Olaszországban több mint 130 ezer menekültől gondoskodnak, a ferencesek naponta mintegy kétszáz családnak, főleg nőknek és gyerekeknek nyújtanak segítséget.

Massimo Fusarelli miniszter generális a háború kitörésekor nem késlekedett kifejezni, hogy az ukrán nép mellett áll, szolidáris velük és a régió szerzeteseivel. Személyesen is felkeresett ukrán rendházakat, és tagja volt annak a vallási vezetőkből álló nemzetközi delegációnak, amely vallásközi zárandoklaton vett részt, hogy szolidaritásukat fejezzék ki az ukrán nép felé.

Forrás: OFM.org
Fotó: OFM.org;
OFMJPIC.org

rizzsjából jöttek. Ők mesélték, hogy mihelyt elfoglalnak egy települést az oroszok, összeírják az üresen maradt házakat, lefoglalják őket, és odaadják orosz családoknak.

A pillanatnak élünk, abban a félelemben, hogy bármikor meghalhatunk. Nem gondo-

mo Fusarelli miniszter generális felhívására, aminek köszönhetően reagálni tudnak a lakosság, a családok és a gyerekek szükségleteire.

Konotopban, az orosz határon, egy túlnyomórészt ortodox területen van egy rendház két szerzetessel, akik az

orosz invázió kezdetén több családnak adtak menedéket a rendház alagsorában, s amellet ellátták azokat, akik ott maradtak a településen, és nem tudtak gondoskodni magukról.

Bevásárolunk nekik, különösen a fogyatékkal élőknek

és az időseknek, azoknak, akik nem tudtak elmenekülni. Éltél és segélycsomagokat viszünk nekik, több mint ezeröttszáz embernek, az életünket kockáztatva.

Mindennap enni adunk kétszáz embernek, akik idejönnek misére, még ha nem is katolikusok, csak hogy érezzék, egy élő közösség részei. Van köztük egy fiatalember, három gyermek édesapja, akit nem messze Konotoptól, amikor egyszer autóval hazafelé tartott, eltaláltak az oroszok, öt lövedék érte. Utolsó erejével, imádkozva eljutott egy tábori kórházig, ahol csodával határos módon megmentették.” Erről már Romualdo testvér számol be, az egyik konotopi szerzetes, visszaemlékezve: Amikor az alagsorban mutattunk be szentmisét, csupán egy gyertya égett, és a falak remegtek az ágyúzástól. Hallottam, hogy közel járnak a rendházhoz az orosz tankok, és még hangosabban imádkoztam, összebújtunk a gyertya, az élet és a remény jelképe körül.”

Mára a nyolcvanezres lélekszámú Konotopban a polgár-

mester kieszközölt valamiféle tűzszüneti megállapodást.

Kijevben, a fővárosban a közelmúltban látszólagos nyugalom honolt, amit időről időre megszakított a szirénák hangja, amikor futni kellett az óvóhelyre. Az ország keleti és déli részén azonban intenzíven zajlik a háború, és sok ukrán állampolgár hazatér harcolni. A Frontex (európai határvédelmi ügynökség – a szerk.) adatai szerint 2,3 millióan tértek vissza hazájukba a háború kezdete óta.

„Zsitomirban, Kijevtől nyugatra hét szerzetes szolgál. Naponta mintegy ötven családot támogatnak, a konfliktus kezdete óta mintegy hatszáz családnak nyújtottak segítséget. Egyre többen állnak be harcolni a civilek közül is. A házaink mindenki előtt nyitva állnak.

Emlékszem egy mozgásában korlátozott anyuka történetére, aki két gyerekkel érkezett: elengedte a férjét harcolni, mert úgy érezte, most az a legfontosabb, hogy megvédje a szülőföldjét.

Férj és feleség minden héten csak pár másodpercet tud

Legyetek napjaink Péterei és Páljai!

Papszentelést ünnepeltek Gyulafehérváron

Kovács Gergely érsek június 29-én, Szent Péter és Szent Pál apostolok főünnepén hét diakónust szentelt pappá a Gyulafehérvári Római Katolikus Főegyházmegye szolgálatára. A hét újmisés pap: Baróti Tibor, Bíró Károly, Bőjte Csongor, Forró Csaba Roland, Kerekes Péter Miklós, Mazai Tihámér és Timár József.

A hívők és papok újra megtöltötték a gyulafehérvári székesegyházat. Itt voltak a csíkszeredai ministránstábor résztvevői, a szentelendők rokonai, barátai, falusfelei. A zenei szolgálatot a Schola Cantorum Transsylvaniensis látta el.

A szentmise olvasmányai és evangéliuma után András István szeminárium rektor szólította név szerint a szentelendőket, akik előlépve „jelen”-nel válaszoltak, és kérték Kovács Gergely érseket, szen-

telje őket pappá, miután méltónak találtattak erre.

A főpásztor buzdította ezután a fiatalemberket arra, hogy a hitért önként, szeretetből és meggyőződésből adják életüket Istennek és az ő népének. A pásztori szeretet nem a cselekedetekben, hanem önmagunk ajándékozásában rejlik – idézte az érsek Szent II. János Pál pápa gondolatát. –A pap Krisztus képmása, ami azt jelenti, hogy a világnak Krisztust kell bemutatnia. Krisztus személyében

cselekszik a pap, s nem az a fontos, mit tesz, hanem hogy ki ő. A legszebb szavak is üresek, a legmutatósabb cselekedetek is színpadi gesztusok maradnak, ha nem él bennünk Krisztus. A világ olyan képet alkot Krisztusról, amilyennek őt bennünk látja – hívta fel a szentelendők és minden pap figyelmét Kovács Gergely érsek.

Ha élő a pap hite, hűséges tud maradni Krisztushoz – idézte Márton Áron püspököt a főpásztor, majd néven szólítva kérte a hét fiatal, legyenek mindenkinek mindene, vállalják a hívek küzdelmes életét.

„Szívemből kívánom, legyetek Krisztus képmása! Legyetek napjaink Péterei és Pál-

jai!” – emlékeztetett a nap-szentjeire beszéde végén.

„Isten tegye teljessé a jót, amit megkezdett benned” – kérte a szentelendők ígéretei után a főpásztor. Ehhez az imádsághoz csatlakozva kérték a főegyházmegye hívei,

akiknek lelki javát máttól e fiatalok is szolgálják, hogy Isten áldása kísérje útjukon az újonnan szentelteket.

A szentmise végén az újmisés papok személyre szóló buzdítás mellett vették át Kovács Gergely érsektől a papi

működésüket engedélyező hivatalos iratokat, köztük első szolgálati helyükre szóló kinevezésüket.

Forrás és fotó: Gyulafehérvári Főegyházmegye

Az Egyház egy családból született

Sarlós Boldogasszony ünnepe Mátraverebély-Szentkúton

(Folytatás az 1. oldalról)

Komáromi Előd felidézte: Isten kezdetben nem egy népet választott ki, hanem Ábrahámot szólította meg, és vele kötött sajátos szövetséget. Ezt még nem nevezzük ószövetségi korszaknak. Azt mondta neki: téged teszek nagy néppé. Ábrahám leszármazottai közül, a pusztai vándorlás idején lesz néppé a zsidóság. Isten törvényeket ad nekik, és sátorban közöttük lakik. Majd elérkezünk az újszövetség idejéhez, és Máriához, akiben Isten ténylegesen lakozott, hiszen ő hordta ki Jézust. De nem csak Máriában, hanem mindannyiunk között lakik az élő Isten, ha befogadjuk. A ferences szerzetes hangsúlyozta: „Szent Ferenc atyánk” arra int, hogy vegyünk példát Máriáról, s hozzá hasonlóan mi is fogadjuk be magunkba Istent, lakozzék bennünk. Férfiember léte ki meri mondani: „szüljük a világra Jézust, a mi világunkra, a jó cselekedetek által”. Megdöbbentő, merész gondolat ez. De nem elég, ha magunkba akarjuk fogadni Istent, Jézust; tovább is kell adnunk másoknak. Ez a mi hatalmas felelősségünk. Nem mutogathatunk másokra vagy az előző korokra, és azt sem mondhatjuk, hogy majd a jövőben megoldja ezt helyettünk valaki. Nem, ez a mi feladatunk. Szent Pál azt írja: azzal, hogy Jézus megszületett erre a világra, vagyis testvérünk lett az Isten, felemel minket ebbe az isteni szférába. Krisztusnak testvéreivé válunk, az Atyának örököseivé leszünk. Ez pedig megnyitja a családi dimenziót, hiszen azt mondjuk: Isten a mi mennyei Atyánk, egyszülött Fia, Jézus pedig a testvérünk. Ezek a családból ismert fogalmak. Isten azért atya, mert van fia. A Fiú testvérünk lett, vagyis mi is Isten fiai vagyunk. Istentől várunk minden jót, mert ő tudja megadni nekünk mindezt, természetesen embereken keresztül. És reméljük, hogy rajtunk keresztül is megmutatkozik Isten végtelen jósága, szeretete az emberek iránt, elsősorban a tetteink révén, s ha szükséges, a szavainkon keresztül. Isten belénk költözik, bennünk akar lakni, de nem marad meg egyes személyeknél, atyaságát ki akarja terjeszteni az egész világra, minden emberre. Tudást szereztünk Isten jóságáról, a kinyilatkoztatásról és arról, hogy kapcsolatban akar lenni velünk A mi felelősségünk, hogy mindezt ki-ki a maga területén adja tovább, terjessze a világban. Az emberek lássák rajtunk Isten szeretetét, jóságát és azt, hogy gondoskodik rólunk, mindnyájunkról – fogalmazott katekizisében Komáromi Előd.

Dél előtt tizenegy órakor Marton Zsolt váci megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferense mutatott be koncelebrált szentmisét.

Lukács evangéliumából elhangzottak a Mária Erzsébetnél tett látogatásáról (Lk 1,39–80) szóló sorok. A főpásztor felidézte: a közelmúltban magyar

küldöttség járt Rómában, a Családok X. Világtalálkozóján. Találkoztak a világ különböző részeiből érkezett házaspárokkal és családokkal, együtt ünnepeltek a Szentatyával, valójában úton voltak Jézussal. Marton Zsolt Ferenc pápát idézte: „Jézust követni azt jelenti, hogy mozgásba lendülünk, és mindig mozgásban maradunk, mindig úton vagyunk vele az élet viszonyainak keresztlán.” A váci püspök a zarándokokhoz fordulva így fogalmazott: „Ti is útra keltetek. Nemcsak ide, Mátraverebély-Szentkútra, a Szűzanya nemzeti kegyhelyére jöttetek el, hanem Jézus útján haladtok. Egész életeket szimbolizálja a mai út: a házasságot és a családot. Vannak köztetek olyanok, akik most készülnek rá lépni erre az útra. Mások ennek az útnak az elején járnak, gyermeket várnak, és ehhez kérik az Úr áldását. Megint mások egy ideje már a házasságban élnek, de még nincs gyermekük, és vágnak rá. S olyan családok is akadnak közöttük szép számmal, akik az eddig megtett úttól jöttek hálát adni.”

Marton Zsolt hangsúlyozta: a mai evangéliumban életnek fontos szakaszában van a Boldogságos Szűz Mária. „Ő is az elején jár még az útnak, mint közületek ma sokan.” Mária csodálatos titok hordozója, amit meg kell osztania valakivel, egy olyan emberrel, aki megérti őt.

A főpásztor a jegyesekhez és az együtt járókhoz fordulva kifejtette: napjainkban sokan nem merik vállalni a házasságot, és emögött nemegyszer a szülők túlvédő magatartása is meghúzódik. Ferenc pápa Rómában azt mondta: a családi szeretetre tett fogadalom bátor tett; a házasságkötéshez bátorság kell, de sok fiatalnak nincs hozzá mersze. Marton Zsolt így folytatta: „Kedves jegyesek és együtt járók! Olyan jó, hogy ti meritek vállalni ezt a szent kalandot! Kedves szülők! Szeretettel, tolatkodás nélkül, de támogatások gyermekeiteket a házasság vállalásában! Adjatok nekik szárnyakat!”

A fiatal házasokhoz és a gyermeket várókhöz szólva a püspök a katekizmust idézte: „A gyermek ajándék. A házasság legnagyobb ajándéka egy új emberi személy.” Manapság sokan vannak, akik különböző okokból félnek gyermeket vállalni. Amikor az evangéliumban Erzsébet Máriát dicséri, ő azonnal elhárítja a dicsőséget, Isten felé fordítja azt, és magasztalni kezdi a Teremtőt: „Nagy dolgokat művelt velem a Hatalmas, szentséges az ő neve!” A názáreti Szűz ezzel elismeri, hogy Isten a nagy, ő az élet Ura, nem az ember. Mária sem tudta, milyen lesz a jövőbeni élete, de merte Isten kezébe helyezni azt. „Erre biztatlak benneteket is, kedves fiatal házások!” – fogalmazott Marton Zsolt családreferens püspök.

A gyermekekre vágyókhoz így szólt: Életünk egyik nagy titka, hogy kinek adatik meg az életfakasztás, és kinek nem. „Ebben a szentmisében most

geit. „A ti hálaímeitokat az Úr elé tesszük. Megköszönjük, hogy vagytok, és vállaltok a házasságotokat, a családokat, annak minden örömeivel és próbatételével együtt.” A főpásztor a Szentatyá buzditását közvetítette a zarándokoknak: „Arra bátorítalak benneteket, hogy határozottan lépjétek a családi szeretet útjára. (...) Az Egyház egy családból született, a názáreti családból, és elsődlegesen családokból áll. (...) Az Egyház veletek van, sőt, az Egyház bennetek van!”

A főpásztor a záróáldást követően püspöki áldásban részesítette a jegyben járókat, a fiatal házasokat, a gyermeket várókat és a hálaadó családokat.

A szentmise után röviden beszélgettünk Malasits-Földi Bernadett-tel és férjével, Malasits Gézával, akik tíz éve házasságban. A férj egy gyönyörű kislányt tartott a karjában. Bernadett elmondta: gyermekük

2020 októberében született, akkor fogadták örökbe. Mivel többévi házasság után sem született saját gyermekük, a mátraverebély-szentkúti lelki gyakorlatokon megszületett, majd megerősödött bennük az elhatározás, hogy örökbe fogadjanak egy babát. Nem voltak feltételeik, úgy gondolták, mindegy, hogy a gyermek milyen nemzetiségű, e tekintetben is teljes volt közöttük az összhang. Családjukban most nagyon boldogok mindketten, tudtuk meg tőlük. Géza elmondta: miután évekig hiába vártak a gyermekáldásra, az orvosok a lombikprogram vagy az inszemináció felé terelgették őket, de ők elutasították ezeket a lehetőségeket. Ebben sokat segített nekik, hogy hat éve járnak Mátraverebély-Szentkútra. Úgy érezték, semmi értelme annak, hogy az erőltetett orvosi beavatkozásokkal szembehegyezkedjenek Istennel.

A házaspár arról is beszélt, hogy kislányuknak testvért szeretnének, így a közelmúltban elindítottak egy újabb örökbefogadást; most a várákozás időszaka következik. Természetesen arról sem mondtak le, hogy saját gyermekeik szülessenek, de tudják, ez a Jőisten akaratán múlik. A mátraverebély-szentkúti zarándoklatra hálát adni és gyermekáldásért imádkozni érkeztek.

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

értetek is imádkozunk, hogy amint Erzsébetnek és férjének, Zakariásnak a házasságából élet fakadt, úgy a tiétekből is szülessék gyermek. Szívem őszinte szeretetével mondom nektek, ne gondoljátok, hogy ebben az állapotban természetesen a házasságotok. Még akkor sem, ha esetleg később sem lehet vér szerinti gyermekeitek. Isten titkai közé tartozik, hogy a gondoskodás és a termékeny szeretet milyen útjait kínálja fel nektek (örökbefogadás, nevelőszülőség).”

A hálaadó családoknak a püspök megköszönte, hogy vállalják a családi élet szépsé-

A dobostorta anyagi oka

Petres Lúcia domonkos szerzetes nővér Arisztotelésről és a főzés örömeről

Tavaly jelent meg az Így főznek a magyar katolikusok. 52 hét – 52 recept című kiadvány, amely hazánk katolikus főpásztorait, papjait, szerzeteseit is bemutatja főzés közben. A kötet lapjain találkozhatunk Petres Lúcia domonkos nővérral, aki filozófiát tanít a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán. A jegyrendszertől a savanyú káposztán és a válogatósságon át egészen Arisztotelészig jutottunk beszélgetésünkben.

– Mit jelent Önnek a főzés, és mikor vált fontossá az életében?

– Minden gyermeknek az édesanyja főzte az igazi, azokat az ízeket keresi aztán az élete során. Csíkszeredai vagyok, anyai ágon nálunk mindenki jól főzött. A nagymamám szakács volt, az anyukám is örökölte tőle ezt a készséget, bármiből tudtak ebédet kerekíteni. Kamaszként én nemigen főztem, inkább csak besegítettem a konyhai munkába. Elolvashatják a szétfótt krumplileves történetét a szakácskönyvben...

Igazából a rendben kezdek főzni, a koronavírus-járvány kirobbanása után pedig ez rendszeres tevékenységem lett. Egy kisebb közösségben éltem akkor, otthonról digitálisan tanítottam. Házon kívüli elfoglaltságaink alig voltak, így bőven maradt időm főzni, és rájöttem, milyen pihentető számomra ez a tevékenység. Szépnek találtam, hogy akikkel megosztom a hétköznapi nehézségeit és örömeit, azoknak éltel készítek, s valamilyen formában magam is táplálékká válok. A főzés kifejezi a közösség lényegét. A rendházban mindig ketten-hárman együtt készítjük az ételt, felosztjuk a munkát. Az anyaházban általában tizennyolcan-húszan vagyunk, ennyi embernek krumplit hámolni elég hosszú ideig tart.

– Említette, hogy az ember magából is ad, amikor főz. Hogyan jött ez a gondolat?

– Krisztus szeretete akkor teljeseedik ki, amikor az Eucharishtiában táplálékkul adja nekünk önmagát: kenyérré és borrá válik. Minden kereszténynek az a hivatása, hogy valamilyen értelemben kenyérré váljék, ami megtöretik és kiosztatik. Ez akkor jutott az eszembe, amikor életemben először kenyeret sütöttem. Izgalmas élmény volt és hihetetlen nagy öröm. Összegyűltünk a sütő előtt, és néztük, milyen szépen kerekedik a cipő. A búzamatot megőrlik, kisütik, megtörik és kiosztják. A hétköznapi valósága is ez: adunk az időnkéből, a szeretetünkéből, a figyelmünkéből, a segítségünkéből, bármiből, amire másoknak szükségük van.

– Rómában tanult, filozófiából doktorált, a Sapientian metafizikát tanít. A főzés jól illik a legkülönbébb foglalkozású emberekhez. Ön hogyan egyeztetni össze ezt a kétféle tevékenységet?

– Tanítás közben gyakran használok főzéssel kapcsolatos példákat. Például amikor az arisztotelészi négy alapot magyarázom: az anyagot, a formait, a létesítő okot és a

célokat. A dobostorta anyagi oka az, amiből készül: liszt, tojás, tej és a többi hozzávaló. A formai ok, hogy ez egy torta, és nem valami más, mondjuk képviselőfánk. A létesítő ok a cukrász, aki elkészíti, tehát az alkotó. A célok pedig, hogy élvezhető dobostorta legyen belőle. Arisztotelész szerint minden változás erre a négy okra vezethető vissza.

Az actus–potentia-tannál is szeretek étkezéssel kapcsolatos példákat hozni: eszerint először adott kell hogy legyen valaminek a lehetősége, csak azután valósul meg. Azt szoktam mondani, ha veszek fél kiló lisztet, olajat, tojást, vizet, és ezeket összegyúrom, abból sok minden lehet, például kalács, pizza, fánk; de sok minden nem lehet, például marhapörkölt. Viszont önmagában a lehetőség kevés. Kell egy erő (actus), ami ezt a lehetőséget megvalósítja. Ez az erő a főzés esetében én vagyok.

Amikor Deák Hedvig nővérral Rómában tanultunk, egy nemzetközi domonkos közösségben laktunk. Hétvége óta ott is az volt a szokás, hogy magunknak főztünk. A nővérek mondták, hogy szeretnének enni valami magyarságot. Akkoriban fel-felhívtam anyukámat a főzés különböző szakaszaiban, mert még elég bizonytalan voltam, hogy miből mikor mennyit tegyek az ételbe. De mindig csak azt mondta: „Hát, úgy érzéssel... Kóstold meg!” Később én is ugyanezt mondtam másoknak. Az alapokat megtanultam anyukámtól, de szeretek kísérletezni. Úgy főzök, hogy megnézem, mi van otthon, és azt használom fel.

– Rómában mit készítettek a nővéreknek?

– Legelőször gulyást, ami mindenkinek nagyon ízlett. Néhány évvel később már a töltött káposztára is vállalkoztam, amihez vannak saját trükkjeim. Például mindig darálok a töltelékbe füstölt kenyérszalonnát, mert attól nagyon finom és puha lesz. Rómában nem volt húsdaráló, néztek is rám a többiek, hogy minek kell nekem olyan. A töltelék azután szőlőlevélbe vagy akár útlapuba is csomagolhatjuk.

– Mennyi ideig élt Rómában?

– Először négy évig, majd a doktori miatt újabb öt évig. Amikor leszállok a repülőgépről, azonnal megcsap az a tipikus Róma-szag, és eltölt az érzés, hogy otthon vagyok. Gyerekkoromban mindig honvágyam volt, nem szerettem elmenni otthonról. Még a ferenccs táborból is hazavágytam. A honvágyam akkor múlt el, amikor tizenkilenc évesen beléptem a rendbe. Azóta min-

denhol viszonylag rövid idő után otthon érzem magam. Sokat köszönhetek Rómának, tágitotta a látókörömet. A világtérkép számomra élővé vált, hiszen sok az olyan orszá- g, ahonnan ismerek valakit.

– Olaszországban mi volt a kedvenc étele?

– A carbonara. Végtelenül egyszerű, mégis nagyon finom. A rendház szakácsnője úgy készítette, hogy a forró tészta- rátette a szintén forró, előre megsütött bacondarabkákat, hozzáadta a felvert tojásokat meg egy kis peperoncínót, és az egészet összekeverte. De mindenki másképpen főzi, ahogyan mi is a gulyást és a töltött káposztát. Én például a gulyásba nem szoktam köményt tenni, és paradicsomot sem, csak fűszerpaprikát.

– Az itthoni ételek közül mit szeret a legjobban?

– A savanyú káposztát, és általában a káposztát minden formájában. Otthon, a családban mindig tettünk el ősszel hordós káposztát. Sok évvel ezelőtt a közösségünk káposztafejeket kapott adományba, de nem tudtuk, hová tegyük a hordót, mert nem volt hideg pincénk. Végül az alagsorban találtunk neki helyet. Amikor már jó érett volt a káposzta, kinyitottam a hordót. Jöttek a testvérek, és kérdezték: te, mi ez a borzasztó bűz, ami a házban terjeng? Nekem ez il- lat!

Töltött káposztát, kolozsvári káposztát is lehet készíteni a savanyított káposztafejekből. Otthon mi nagyon szeret- tük úgy, hogy vékony csíkok- ra vágtuk, összevegyítettük napraforgóolajjal, és savanyú- ságként ettük az ebédhez.

– Hogyan tették el a savanyú káposztát?

– Először is kivétük a káposztafejek torzsáját, és a helyre sőt raktunk. Így kerültek a káposzták a hordóba, ami- nek az aljára kaprot és a borsikafüvet tettünk. Néhány nap elteltével feltöltöttük a

hordót vízzel. Szépen magá- ban megsavanyodik a káposz- ta. Néha egy hosszú slaggal belefűjtünk, hogy a levegő megforgassa a káposzta levét, és mindenütt egyformán ér- jen. Amikor azt a bizonyos hordónyi káposztát tettem el a közösségünkben, elmentem csomborért. Néztek rám a kö- zérben, hogy mit akar ez a lányka itten. Borsikafűként már ismerős volt nekik...

– Említette, hogy az édesanya és a nagymamája is jól főzött. Milyen emlékei vannak abból az időből, amikor még együtt éltek?

– Nehéz idők jártak akkor. A hetvenes évek közepén szü- lettem, még a kommunizmus alatt. Meg volt határozva, hogy egy négyfős családnak mennyi kenyér és tej jár na- ponta, mennyi liszt, olaj, cu- kor egy hónapra. A jegyet be- váltottuk a boltban. Hús na- gyon ritkán volt, ha érkezett, az egész szomszédság tudta, hogy menni kell a boltba. Rengetegszer álltam sorba olyan dolgokért, amik akkor különlegességgnek számíto- tak. Számtalanszor előfordult, hogy sorban állva írtam a házi feladatot, és az orrom előtt fo- gyott el, amiért mentem. Ná- lunk Erdélyben sokkal na- gyobb szegénység volt a he- venes-nyolcvanas években, mint Magyarországon. Város- ban éltünk, ahogy a nagyszü- leim is, de nekik kertés házuk volt. Neveltek disznókat és baromfit, mi is mindig kap- tunk a húsból. Tojással is ők segítettek ki, hiszen az is rit- kaságszámba ment. Disznóvá- gásra összegyűlt az egész csa- lád, gyerekkoromban nagyon szerettem ezeket az alkalma- kat.

– Egy gyerek néha finnyás, válogatós.

– Nekem is nagyon rossz étvágyam volt. Amikor belép- tem a rendbe, nagyon féltem, hogy fogom tudni megenni, amit elem tesznek, hiszen egyértelmű volt, hogy nem lesz választásom. Azelőtt bi- zonyos ételeket egyszerűen nem tudtam legyűzni a torko- mon. Valami miatt sok ízt képtelen voltam befogadni, és csak kevés ételt tudtam jóízú- en megenni. Ez még az anyu- kám csudafőztjére is igaz volt. Például a kocsonyára azelőtt

rá sem tudtam nézni, most pe- dig az egyik kedvencem, nagyon szeretem főzni is. At- tól fogva azonban, hogy be- léptem a rendbe, megettem mindent.

Nagy kihívást jelentett, amikor Rómában először kel- lett kagylót ennem, mert kife- jezetten undorodtam tőle. En- nél már csak a polip lett volna rosszabb. Aztán rájöttem, hogy fejben dőlnek el dolgok. Miközben a kagylót majszo- ltam, azon gondolkodtam, mi- hez hasonlít leginkább. Talán a csirkehúsa emlékeztet... Onnantól fogva már nem je- lentett gondot, hogy mege- gyem, elengedtem magamban azt a képet, ami azelőtt min- dig ott volt a szemem előtt, hogy nyákos és taszító.

Egyszer egy franciaországi közösségben táj jellegű ételek- kel akartak megvendégléni. Este a vacsoránál az asztal kö- rül ülők a középre kitett forró olajba mártogatták a nyers borjúhúst, de csak egy pilla- natra. Illetlenség lett volna a vendéglátókkal szemben, ha azt mondom, hogy köszö- nöm, én nem kérek ebből. Megpróbáltam észrevétlenül jól sokáig sütni az olajban a magam húsdarabkáját, de a többieknek feltűnt, mert ők azalatt már vagy hatot mege- tek. Érdekes tapasztalat volt. Meg kell mondanom, a nyers hús nem lett a kedvencem.

– Más népek ételeit is volt al- kalma megkóstolni?

– Sokáig éltem nemzetközi közösségben, ahol mindenfé- lét kipróbáltunk. Vannak rossz emlékeim is, főleg a vi- etnámi „mindent bele” leves- ről. Az iraki fogásokat viszont nagyon finomnak találtam, hasonló az ízviláguk, mint a mi ételeinké. Nagyon megle- pett például, hogy ők is készí- tenek szőlőlevélbe töltött húsgombócot. A különbség a mi- énkhez képest annyi volt, hogy nem tettek bele hagy- márt, csak fokhagymát, és va- lamivel szárazabbnak éreztem a töltelékét. El voltam bűvölve tőle, és nagyon csodálkoztam, hogy annyira hasonlít ahhoz, amit otthon ettem, pedig nem egymás mellett van a két or- szág.

– Süteményeket is szokott készíteni?

– Egy fiatal rendtársam szeret sütni, engem is belele- sített. Egy-két tortát együtt ké- szítettünk, és most már egye- dül is szívesen vállalkozom erre a feladatra. Szeretem ma- gam főzni a krémeket. Anyu- kám minden hétféjére sütött valamit. Rengeteg receptje volt, mert a barátnőivel min- dig cseréltek. Néhányat el- mentettem magamnak. Gye- rekkoromban nem volt kony- hai robotgépünk, mindent kézzel csináltunk. Amikor a szakácskönyv fotózásakor Tóth Tamás atya kézi rugós habverőt kért, senki nem ér- tette, mit szeretne, csak én. Igaza volt, mert habverővel felverve egészen más állagú lesz a hab. Gyerekként sok- szor én kavartam ki a kréme- ket és a tésztákat, így a végén

kikanalazhattam a tálból a maradékot.

– A szerzetesi közösségükben milyen étkezéshez kötő- dő szokások alakultak ki?

– Mindig együtt étkezünk. Előtte általában zsolozsma van, például ebéd előtt napkö- zi imaóra, így együtt jövőnk át a kápolnából az ebédlőbe, a halottainkért imádkozva egy zsolnárt. Az étkezést egy hosz- szabb közös imával kezdjük, ami zsolnárrészletekből, a Mi- atyánkból és könyörgésekből áll. Az ebéd feléig felolvas va- laki, aztán beszélgetünk, majd a végén is imádkozunk. Reg- gel még szilencium van, olyankor csendben eszünk, vacsoránál pedig szabadon beszélgetünk a mellettünk ülővel.

– Hogyan élte meg, hogy sze- reptelt a szakácskönyvben?

– Nagyon szép élmény volt. Együtt főztünk, sokat ne- vettünk. Jó volt, hogy a szer- kesztők igyekeztek esztétiku- san megjeleníteni, ami meg- sült, megfőtt. Együtt döntöt- tük el, hogyan nézzen ki az asztal, gyönyörködtem a vé- geredményben. Ha itthon tála- lok, legfeljebb a vacsoránál fi- gyelek arra, hogy az étel dí- szes legyen. Szeretek kenyérre kenhető krémeket készíteni à la Lucia módra, azokat ki szoktam dekorálni. Mi általá- ban csak ünnepekre díszítjük fel az asztalt, olyankor más az étkezés is.

– Az evés tipikusan földi do- log. A szerzetesekről pedig az emberek sokszor azt gon- dolják, hogy aszkézisben él- nek. Hogy fér össze a főzés és a szerzetesi élet?

– Test és lélek vagyunk, ezért nemcsak a lelkünket kell táplálnunk, hanem a testünket is. Hetente egyszer kenyér és víz böjtöt tartunk, de tudunk ünnepelni is. Az asztalközös- ségnek a szeretettségben szent hagyománya van. Szent Benedek óta a vendégszeretet formája, hogy megosztjuk egymással az asztalt, ő úgy fo- galmaz, hogy a vendégben Jé- zust fogadjuk az asztalunk- hoz. A közös étkezések során kialakul az asztal körül egy- fajta fizikai egység, hiszen egy térben vagyunk, és ugyanazt fogyasztjuk. Emellett kialakul egy lelki egység is, mert evés közben beszélgetünk, meg- osztjuk egymással az élmé- nyeinket, a tapasztalatainkat, valami módon odaadjuk ma- gunkat az asztalnál ülő többi embernek.

Az Így főznek a magyar kato- likusok. 52 hét – 52 recept című kiadványt a Magyar Kurír fo- rgalmazza, és az Új Ember könyvesboltban, illetve online könyvtárházában (bolt.ujem- ber.hu) érhető el. A könyv meg- vásárlásával a Katolikus Szere- tetszolgálat ipolytölgyesi Szent Erzsébet Otthonát és a ba- konyszücsi Daganatos Gyer- mekek Lelki Rehabilitációs Otthonát is támogatja.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Lambert Attila

IMAÓRA

Kútvolgyi Szűz Mária-engesztelőkápolna: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltárszentség előtt. 22 órákor szentmise. Cím: 1125 Budapest, Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest, IX. kerület, Üllői út 75–77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órákor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karitáscsoportjának szándékára, a harmadikon az imalábadá elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest, V. kerület, Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirrasztást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órákor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest, XII. kerület, Csaba utca 5.). A 18 órákor kezdődő szentmisék után a kistemplomban beszélgetés és elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várnak. Bővebb információ: <https://www.varosmajorplebania.hu/>

Kaposfüreden, Szűz Mária Efezusi Háza (7400 Kaposfüred, Álomlás u. 61/a) várja az engesztelő híveket minden első szombaton 10 órától közös rózsafüzér-imádságra, melyet nemzetünk és hazánk lelki megújulásáért ajánlunk fel. Zarándokcsoportok bejelentkezése: Mezőfi Zoltán +36/70-363-7645. www.mariahaza.hu

Csobánka – Szentkúton a régi hagyományokhoz híven folytatódna a nagy múltú elsőszombati szentmisék. Mindenkit szeretettel várnak a festői szépségű Mária-kegyhelyen 2022. május 7-től október hónapig minden első szombaton a szentkúti kápolnában fél 11 órákor kezdődő ünnepélyes engesztelő rózsafüzér-imádságra és a 11 órákor kezdődő szentmisére.

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órákor, a budapesti-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest, V. kerület, Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (2016 Leányfalu, Móricz Zsigmond út 141.) Július 18-án 18 órától 21-én 13 óráig a Mária's Papi Mozgalom lelkigyakorlata Soti János jezsuita atya vezetésével. Papok és hívek jelentkezését is várjuk. Augusztus 25-én 18 órától 28-án 13 óráig Dr. Gál Péter atya lelkigyakorlata. Szeptember 21-én 18 órától 24-én 13 óráig Barsi Balázs atya lelkigyakorlata: „Házaspárok, újítások meg szerelmekétek!” címmel. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

Idén 40 éves a szalóki lelkiőrőm - az Egerszalóki Ifjúsági Találkozó és Lelkigyakorlatra szeretettel hívnak és várnak mindenkit 2022. július 14-től 17-ig. A szentmisék és lelki programok mellett ezúttal is lesznek kiscsoportos beszélgetések, műhelyek, tanúságtételek és koncertek. Bővebb információ: www.facebook.com/szalokififusag@egriegyhazmegye.hu e-mail-címen.

Csoportos, hivatástisztázó lelkigyakorlatot tartanak a pálos nővérek 2022. július 15. estétől 19-én délig szerzetesi hivatást érző, 18-38 év közötti lányok számára, „Jézus kiválasztotta őket, hogy Vele legyenek” címmel. A lelkigyakorlat költségeiről tájékoztatás, illetve jelentkezés Mária Terézia nővérnél: noverek.palos@gmail.com Bővebb információ: www.palosnoverek.hu

Papi lelkigyakorlat Barsi Balázs atyával. Balázs atya papok számára idén egy közös lelkigyakorlatot tervez tartani. Ennek időpontja: augusztus 16-19., helye: Mátraverebély-Szentkút. Részletek a szentkut.hu honlapon, jelentkezés az info@szentkut.hu címen vagy a 06/32-418-029 telefonszámon. Jelentkezési határidő: 2022.08.11.

Hivatástisztázó lelkigyakorlatot tartanak Dömösön, 17-35 év közötti férfiak számára 2022. augusztus 25-e csütörtökől augusztus 28-a vasárnapig. Jelentkezni lehet: Csépanyi Gábor atyánál, e-mail: gabcsep77@gmail.com. Jelentkezési határidő: augusztus 10., szerda.

LELKINAPOK

Lelkinapokat tartanak a fogytékossággal élők hozzátartozói számára Csobánkán, a Segítő Nővérek Rendházában (2014 Csobánka, Templom köz 4.) július 22-én, pénteken 9 órától július 25-én,

Beléps a Boldogságboltba nagy kedvezménnyel!

Minden ember boldogságra vágyik, de kevesen tudják, hol és miben keressék azt, s kevesen tudják, hogy milyen árat kell érte fizetniük. Valahol, a budai Öreg utcában azonban van egy különös bolt, a Boldogságbolt, ahol egy öreg örmény minden kérdésre és kérésre tudja a választ... (160 oldal)

MOST 2400 Ft helyett 1950 Ft-ért rendelheti meg!

Szeretet Könyvesbolt

webáruház: www.szentgellertkiado.hu
Telefon: 06/30 395 8884 vagy 06/20 92 888 88
a@sztengellertkiado.hu

hétfőn 14 óráig. Kiséri: Czák Ágnes SA és Mihály Mária SA. Jelentkezés és információkérés telefonon 06/26-321-123, e-mail-ben: segitonoverekcsob@gmail.com. Jelentkezési határidő: 2022. július 17., vasárnap.

Élet-öltő - Alkotó lelkinapok lesznek Csobánkán azoknak, akiknek az alkotás imádság, 2022. július 28-án, csütörtökön délelőtt 10 órától július 31-én, vasárnap kora délutánig a Segítő Nővérek Rendházában (2014 Csobánka, Templom köz 4.). Kiséri: Czák Ágnes SA. Jelentkezési határidő: 2022. július 24., vasárnap.

NYÁRI EGYETEM

Domonkosok Magyarországon - Domonkos nyári egyetem Vasváron 17-25 éves fiatalok számára, 2022. augusztus 1., hétfő - 2022. augusztus 4., csütörtök között. A programok között szerepel többek között: ismerkedés a várossal, a domonkos renddel, valamint filmvetítés és előadások. A részvétel ingyenes, minden érdeklődőt szeretettel várnak. Bővebb információ: <https://domonkosok.hu>.

HÁLAADÁS

Jubiláns házaspárok hálaadása lesz Győrben, 2022. szeptember 3-án, 10 órákor a Püspökvár udvarában (9021 Győr, Káptalan-domb 1.). Azon házaspárokat várják, akik ebben az esztendőben ünneplik szentségi házasságkötésük 5., 10., 15. (stb.) évfordulóját. Az eseményre való regisztráció minden esetben a plébánián történik, jelentkezési határidő: legkésőbb 2022. augusztus 10-én, 24 óráig. A sikeres regisztrációról, illetve a tudnivalókról az illetékes plébános ad tájékoztatást a házaspároknak. Bővebb információ: <https://gyor.egy-hazmegye.hu>

KIÁLLÍTÁS

Covid-19: büntetés vagy kegyelem...? címmel különleges és elgondolkodtató tárlatot nyitottak meg április 2-án, szombaton délután a budapesti-terézvárosi Ávilai Nagy Szent Teréz-templom altemplomi kiállítótermében (Budapest, VI. kerület, Pethő Sándor u. 2., a Nagymező és a Király utca sarkán). Topor Márta, Kecskés Viktor és Kiss György fotókkal, installációkkal mutatják be azt, ami az emberiséget és szűkebb környezetüket érte az elmúlt két évben. A tárlat megtekinthető hétköznapiokon 07.30-12 óra és 15-19 óra között, vasárnap és ünnepnapon 08.30-13, valamint 16.30-19.30 óra között. Mindenkit szeretettel várnak.

„**Formák és színek a kőzetek világában**” című, gazdag és szakmailag igen értékes hagyatéki kiállítás nyílt Fehér Tamás, a 2020-ban elhunyt geológus gyűjteményéből. Az anyag értéke ma már részben felbecsülhetetlen, hiszen a kollekcióban szereplő kőzetek lelőhelyei közül több is akad, melyet már nem érhetnek el a gyűjtők. A kiállítást július 1-től augusztus 31-ig a Lioeumban (3300 Eger, Eszterházy tér 1.), minden nap 9.30-18 óra között tekinthetik meg az érdeklődők.

KONFERENCIAFELHÍVÁS

„**Premontreiek 100 éve Gödöllőn**” címmel, a gödöllői premontrei gimnázium, konviktus és rendház alapításának 100. évfordulója alkalmából a Gödöllői Premontrei Apátság, a Gödöllői Városi Múzeum és a Gödöllői Királyi Kastély tudományos konferenciát szervez a gödöllői premontreiek letelepedéséről, intézményrendszerük történetéről, a premontrei szerzetesek, tanárok, diákok és Gödöllő kapcsolatrendszeréről, 1923-tól napjainkig témában. A konferencia időpontja: 2023. november 29. (szerda), helyszíne a Gödöllői Királyi Kastély. A szerzetesi, oktatási-nevelési, hagyományos intézménytörténeti áttekintések mellett várják az új kutatási eredményeket bemutató, illetve a módszertanilag újszerű előadásokat. A konferenciára – a meghívott előadók mellett – senior és fiatal kutatók jelentkezését egyaránt örömmel fogadják. A konferencia előadásaiából szerkesztett tanulmánykötetet jelentetnek meg. Az egyes előadások időtartama 20 perc. A konferenciára jelentkezni az előadás tervezett címével, rövid (maximum 300 szavas) összefoglalójával, az előadó rövid (maximum 200 szavas) önéletrajzával lehetséges. Kérjük, hogy jelentkezésükben tüntessék fel az előadás témájához kapcsolódó legfontosabb levéltári források, illetve szakirodalom jegyzékét is (maximum 5–5 tételt)! A jelentkezéseket 2022. szeptember 30-áig várják a premontreiek100@gmail.com e-mail címre.

MEGHÍVÓ

Zsoltárfesztivál lesz a budapesti Szent István-bazilikában (Budapest, V. kerület, Szent István tér 1.) Nyisd meg, Uram! címmel július 9-én, szombaton 20 órától. Fellépnek: Divna Ljubojević & Melódi és a Szent Efrém Férfikar. A belépés díjtalan, minden érdeklődőt szeretettel várnak.

Táncmeditációs napokat tartanak Budapesten az állandóság – változás – megújulás jegyében, a Sacré Coeur Nővérek Forrás Lelkiségi Központjában (Budapest, VIII. kerület, Reviczky u. 9., a Krisztus Király-plébánia nagyterme), a Sacré Coeur Nővérek szervezésében 2022. július 13-14-én, 10–18 óra között. A program rövid leírása: Mi az az állandóság az életben, amire alapozva elfogadom a változást, és így képes vagyok a megújulásra? A zene, a tánc, mozdulatok visszatérő és váltakozó ritmusa segíti ennek megapasztalását. A szervezők elérhetőek telefonon: 06/30-476-7590 vagy e-mail-ben: rsj.mese@gmail.com.

Görögkatolikus Szent Liturgia libanoni Szent Charbel remete tiszteletére és közbenjárását kérve, ereklyés áldással Budapesten 2022. július 22-én, pénteken 18 órákor a gazdagréti Szent Angyalok róm.kat. templomban (Budapest, XI. kerület, Gazdagréti út 14.). A szertartást bemutatja: Kocsis Tamás dél-budai görögkatolikus szervezőlelkész. A szertartás előtt fél órával lehetőség van közös áhitaton részt venni a templomban, valamint a sekrestyében szándékok felírati. Minden érdeklődőt szeretettel várnak. Bővebb információ: <https://szentangyalok.hu>

Egészségügyi dolgozók szentmiséje lesz július 23-án, szombaton 18 órától az Óbudai Főplébánia-templomban (az Árpád hid budai hídfőjénél), a Curate Infirmos Közösség és a főplébánia szervezésében, Szent Pantaleon vértanú orvos és Boldog Zdenka vértanú rgt.-asszisztensnő ünnepén, a járványok és csaták egészségügyi hőseinek tiszteletére és áldozatainak emlékére. Főcelebráns: Tercsi Zoltán protonotárius kanonok. Imádkozzunk együtt az áldozatokért és gyógyítóikért!

TÁJÉKOZTATÁS

Az Esztergomi Bazilikában 2022. május 1-jétől a tíz főt elérő csoportok látogatása esetén kötelező az audio-guide használata, hogy a Bazilikában az egy időben látogató csoportok ne zavarják egymást. Kérjük, hogy a csoportok ezután már audio-guide-dal érkezzenek. Amennyiben nem rendelkeznek ilyen készülékkel, előzetes bejelentés esetén tudnak bérelni a helyszínen, költségtérítés mellett.

Felfedezésre hív a „Tisza-tavi templomok útja”, a Tisza-tó környékének vallási tematikájú útvonala

Újabb kilenc, Tisza-tó környéki helyszín csatlakozott ahhoz a kezdeményezéshez, melynek célja, hogy közösen értékes kulturális és vallási programokat kínáljanak a térségbe látogatóknak. A kirándulók látogatóbarát és élményelemekkel bővített útvo-nalon fedezhetik fel a valláshoz kötődő helyszíneket, szakrális kincseinket és műem-lékeinket. A templomok mellett koncertek, kiállítások és sokszínű rendezvények vár-ják az érdeklődőket egész évben a Tisza-tavi templomok útja helyszínein.

A templomok útja újabb helyszíneit is lehetőség van – mintegy gyöngysorra fűzve – egy tematikus útvonal mentén végig látogatni. Ha utunkat közvetlenül a Tisza-tó mellől, Tiszafüreden kezdjük, akkor máris két helyszínt kereshetünk fel. Robusztus fehér tornyával távolról feltűnik a városba érkezőknek a Református Templom. A templom restaurálása során oldalfalában a Közép-Tiszavidék egyik legnagyobb XIII. század elején épült román stílusú templomát tárták fel. A város másik nevezetessége a Magyarok Nagyszonyja Római Katolikus Templom, melynek különleges szakrális kincse a Szent Kereszt-ereklye, amely Krisztus keresztjének egy darabkáját tartalmazza díszes ötvösműemkekbe helyezve. Érdemes rövid pihenőt tenni a közigazgatásilag Tiszafüredhez tartozó Kócsújfaluban, ahol a nemrég épült új imaház.

Kivételes gyöngyszem az útvonalon a 2022 júniusában megnyitott tisaörsi Szakrális Skanzen. Az egykori temetőcsősz-ház épületéből kialakított „tájház” a vidék tradicionális építészeti szokásait követi, így természetes módon simul a környék építményei közé. Állandó kiállításán az egyházi életben használt, valamint müldéző, korabeli tárgyakat tekinthetünk meg. A skanzen első időszak kiállítására rendszégy relíviákból álló gyűjtemény.

Rövid kitérő Tiszaörsről, ezért sem hagyhatjuk ki Tiszaszentimrén a Szent Imre Római Katolikus templomot. Az egykori századelői lakóház, bájos római katolikus templomná alakult át a felújítások során. Kuriózuma, hogy a templom névadójának, Szent Imre hercegnek egy sonatdarab relíviáját is felfedeztük a felújítások során az oltárba építve, amely a dokumentálás után újra visszaépítésre is került rejtékebe.

Ünnepi üzenetküldő

Köszöntse szeretteit az Új Ember hasábjain!

Üzenjen névnap, születésnap, házassági évforduló alkalmából, küldje meg gratulációját gyermek születéséhez, sikeres vizsgához vagy más örömteli pillanathoz!

Rövid üzenetében küldje el az ünnepelt nevét és a települést, ahol él, az aprohirdetes@ujember.hu címre.

Levelében, kérjük, adja meg a pontos nevet és címet, melyre kiállíthatjuk számlánkat. Egy üzenet díja 3000 Ft, amit átutalással vagy csekken tud befizetni, a befizetés beérkezése után sorait legközelebbi lapszámunkban megjelentetjük.

Ünnepeljen velünk – várjuk jelentkezését!

ÁLLÁS

EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ, kis létszámú, családiás hangulatú idősek otthonába keressük új kolléganőnket ápoló, gondozó munkakörbe. Jelentkezni életrajz elküldésével a cizugliget@gmail.com email-címen lehet.

RÉGISÉG

A VISNYEI GALÉRIA régiséget vásárol. Budapest, VII. ker., Dózsa György út 44. T.: 06/1-321-7000

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest, VI. kerület, Andrásy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10-17, csütörtök 10-19 óra között.

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznl is. T.: 06/1-213-5726

ÓLOMÜVEGABLAOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet T.: 06/20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

Karcagra érve az impozáns Református Nagytemplom tekintélyes épülete ejti bálumatba a kirándulót. Méreteit tekintve valóban monumentális a környékbeli templomokhoz képest, mivel közel 2500 fő befogadására alkalmas. A templom bútorzatának stílusa megegyezik a Debreceni Református Nagytemploméval, amely nem véltlen, mivel a karcagi berendezés szolgált mintaként a debreceni templomhoz. A templomok útjának újabb különleges helyszíne a Karcagi Zsinagóga, amely díjnyertes épületével, díszes üvegablaikaival és gazdag berendezésével nyűgöz le bennünket. A várost Kenderes-Bánhalma felé elhagyva találjuk a Tisza-tavi templomok legfiatalabb tagját, a Szent Család tiszteletére emelt templomot, amelyet 2022 márciusában szenteltek fel. Oltárképe egykor az egri Érseki Palota kápolnáját díszítette. Utazásunk során üde színfolt kecses megjelenésével, égbetörő tornyával fegyverneki Szent Vendel Római Katolikus Templom, amely 1957 óta műemléki védelem alatt áll.

A gyalogosan, kerékpárral és gépjárművel is egyaránt bejárható Tisza-tavi templomok útjáról a www.tiszatavitemplomok.hu oldalon találhatunk részletesebb információkat, fotókat. A helyszíneken pedig akár helyszínbemjárásokon is szeretettel várják az érdeklődőket.

MÁRIARADNAI BÚCSÚ
október 6-8. | 3 nap | 57.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT (REPÜLŐVEL)
október 6-9. | 4 nap | 229.900 Ft/fő

MÉDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT
október 18-22. | 5 nap | 82.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT RÓMÁBA
október 24-30. | 7 nap | 199.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT LENGYELORSZÁGBA
október 26-30. | 5 nap | 89.900 Ft/fő

SZENTFÖLDI ZARÁNDOKLAT AZ ADVENTBEN
nov. 28 - dec. 4. | 7 nap | 449.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA
+36 20 500 5050
www.viasacra.hu

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük.

A szerkesztőség

A hirdetések tartalmáért és azok valódiságáért a hirdető vállal felelősséget.

Új Ember
KATOLIKUS HETILAP

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely
ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2022. JÚLIUS 4.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István

Lapszerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő-helyettes:** Kőrössi László

Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fábian Attila, Gátas Judit, Horogszegi-Lenhardt Enika, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet, Veresóti Nárcisz

Olvasószerkesztő: Kodítok Bernadett

Korrektor: Szántó István • **Tördelés:** Mészáros Ákos

Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1–266–0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1–317–3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:
+36/1–317–3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>

Előfizetés, terjesztés: +36/1–235–0484; +36/1–633–3790; +36/1–633–3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732–68366180–51100005 (CIB Bank).

A legfőbb Mestertől tanulunk

Pedagógusbúcsú Máriapócs

A Magyar Görögkatolikus Egyházhoz tartozó pedagógusok hagyományosan Máriapócsra gyűlnek össze, hogy hálát adjanak a tanév során kapott kegyelmekért. Az idén június 25-én megtartott ünnepi alkalomról Papp Zoltán készített beszámolót, amelyet az alábbiakban olvashatnak.

Az utóbbi két esztendőben a járványhelyzet miatt sajnos nem tudtunk jelentős létszámban összeülni, ezért különösen nagy öröm volt látni a mintegy hatszáz pedagógus hálaadását Máriapócsra.

A pedagógusbúcsú amiatt is különleges, mert hagyományosan nem csupán templomi összejövetelt jelent – bár a Szent Liturgia a nap kiemelkedő eseménye –, hanem szakmai és személyes találkozások alkalma is.

Ebben az esztendőben a búcsún a Miskolci Egyházmegye szervezésében szakmai előadáson vehettek részt a pedagógusok. Horváth Ádám, a Maker's Redbox szakmai műhely igazgatója az alkotópedagógia fontosságáról beszélt. Rámutatott arra, hogyan változnak az iskola és a tanárok iránt támasztott igények.

Változnak az ismeretszerzési módszerek is, s ehhez a pedagógusoknak és a pedagógusoknak is alkalmazkodniuk kell. A tanterem helyett alkotóterek kellenek, ahol a gyermekek kreatívan, csapatmunkában tudnak tanulni és felkészülni a jövőre.

Az előadás után a Miskolci Egyházmegye néhány intézményének képviselője bemutatta, hogy az elhangzottak hogyan épülnek be a mindennapi tanítási gyakorlatba.

Már az óvodában egyszerű robotok programozásával lehet fejleszteni a gyerekek képességeit. Általános iskoláinkban LEGO-mattek működik, valamint olyan alkotóműhelyek létesülnek, ahol a gyermekek játszva sajátítják el a legfontosabb ismereteket.

A Neurofeedback alkalmazásával pedig a sajátos nevelési igényű gyermekeknek lehet segíteni a felzárkózásban.

A pedagógusok a nap folyamán megtekinthették az iskolai bemutató standokat, és közben beszélgethettek örömeikről és az őket érintő kihívásokról.

A Szent Liturgiát Orosz Atanáz, a Miskolci Egyházmegye püspöke

vezette, mindhárom görögkatolikus egyházmegye iskolalelkészének koncelebrálásával.

A püspök beszédében arra hívta fel a figyelmet, hogy minden pedagógus egyben tanítvány is. Csak akkor lehetünk jó tanítók, ha hajlandók vagyunk tanulni a legfőbb Mestertől.

A Szent Liturgia után együtt ünnepelhettük az év katekétáját és az év pap katekétáját. Az elismerést Papp Annamária tiszteendő asszony (képiünkön) érdemelte ki, aki a Miskolci Egyházmegye Hitoktatási Irodájának munkatársa és az Isten Családjában című hittankönyv szerzője, valamint Bodnár Attila atya, aki jelenleg a mátészalkai Mórész Zsigmond Görögkatolikus Óvoda és Kéttannyelvű Általános Iskola iskolalelkésze.

Forrás: Miskolci Egyházmegye
Fotó: Orosz Rita

Jézus Szíve mi vagyunk

Ünnep a nagykárolyi Celestina anya Oázis gyermekotthonban

Jézus Szíve ünnepén, június 24-én szentmisével ünnepeltek a Celestina anya Oázis lakói. Serényi Tamás piarista szerzetes és Turi Gellért jelölt látogattak a jeles ünnepen a Szatmár megyei város gyermekotthonába. A piarista nővérek régi hagyományt követve megújították szerzetesi fogadalmukat a szentmise keretében.

Különlegesen szép és gazdag jelentésű a Jézus Szíve-ünnep, kedves a Szatmári Egyházmegye valamennyi hívének. Ezt az örömet növelte Serényi Tamás és Turi Gellért Nagykárolyban, a Celestina anya Oázis gyermekotthonban tett látogatása, egy nagyobb utazás keretében. Ennek során a piarista atya és társa a rend intézményeit látogatják meg, hogy a kalazanciusi lelkeség megélt formáival találkozzanak.

Ezen a napon a piarista nővérek is megújították fogadalmukat, melynek hagyománya százharmincharom évvel ezelőttre nyúlik vissza. Ezzel megemlékeznek alapítójukról és a vele együtt szerzetesi fogadalmat tett első piarista nővérekről is.

A szentmisén a fogadalomújítás után Serényi Tamás homíliájában Jézus Szíve és a piarista karizma kapcsolatáról beszélt.

A juhász, amikor elkalandozik egy báránya a nyájból, bízik a tereklutyájában, hogy vigyáz a nyájra, és utánaered az elveszettnek. Mert szereti, ami rá van bízva, ami

az övé. A mi Istenünk ugyanilyen. Elmegy, és megkeresi azt, aki elveszett, mert mindnyájan fontosak vagyunk neki.

Mi pedig sokszor úgy érezzük magunkat, mint aki eltévedt. Szeretnénk tenni a jót, de valahogy nem megy. Önzők, irigyek vagyunk, nem akarjuk odaadni, ami a miénk, olyanok vagyunk, mint az elveszett bárány, elvétjük az utat. Ennél rosszabb, amikor nem látjuk be, hogy rossz úton járunk, hanem megmagyarázzuk magunknak, miért is jó az a rossz, amit csinálunk. Mindeközben Isten szíve olyan, hogy ezzel együtt szeret bennünket. Fontosabbak vagyunk neki, mint az, hogy éppen

gítségével legyen olyan nagy szívünk, hogy túl tudjunk lépni a minket ért bántásokon. Abban reménykedhetünk, hogy ehhez kapunk erőt. Nem kell nagy ugrásokat megtennünk, csak kis lépéseket, amelyeknek segítségével egy keveset mindig hasonul a szívünk az Övéhez.

Nekünk, piaristáknak van egy közös történetünk, amely Kalazanci Szent Józsefről szól, aki szerette a gyerekeket. Amikor látta a sok szegény fiataalt az utcán, vitt nekik enni, mert éhesek voltak. Azt is látta, hogy ez jó dolog, de ettől még ők szegények maradnak, s ezen változtatni akart. Ezért tanította őket, nekik ajándékozta a tudást, hogy az életben jobban boldoguljanak. S még valamire tanította őket: imádkozni, arra, hogy bátran fordulhassanak Istenhez, mert minden vétjük ellenére nagyon szereti őket.

A piarista nővérek rendalapítójának, Celestina anyának is ilyen nagy szíve volt, ezt az jézusi szeretetet sugározta. Mi, mai piaristák pedig igyekszünk tanulni a rendalapítóinktól.

Abban bízunk, hogy a közénk érkező Szentlélek olyan közösséggé alakít bennünket, akik megjelenítjük Jézus Krisztust. Ahogyan mi viszonyulunk egymáshoz, ahogyan a szeretet jeleit adjuk egymásnak, abban mutatkozik meg a világban Jézus Krisztusnak Szíve, személye.

Forrás és fotó: Tóth Borbála SchP; Szatmári Egyházmegye

Új utakat keresve

Tanévzáró a gödi Piarista Szakképző Iskolában

Tanévzáró szentmisére gyűltek össze június 24-én a gödi Piarista Szakképzési Iskola és Kollégium diákjai és tanárai, hogy hálát adjanak az eltelt tanév eredményeiért, az órákon és a közösségi eseményeken megélt élményekért, örömeikért és kihívásokért. A rendtartomány vezetősége úgy határozott, hogy ebben a szakképzési formában a következő, a 2022/23-as tanév lesz az utolsó év Gödön.

Az idei Te Deum a rendtartomány számára visszatekintés is az elmúlt évtizedekre. Az évek óta csökkenő diákszám, az intézmény fenntarthatóságának egyre nagyobb terhe, a diákokért való felelős gondoskodás figyelembevételével hozta meg döntését a rendtartomány vezetősége: ebben a szakképzési formában a következő, a 2022/23-as tanév lesz az utolsó év Gödön.

A gödi Piarista Szakképző Iskola és Kollégium harminc évvel ezelőtt azzal a céllal indult el, hogy általa a rend segítő kezet nyújtson azoknak a fiataloknak, akik tanulási nehézségeik miatt kiszakadóban vannak az oktatási rendszerből. Megerősíteni őket az egyszerű alapismeretekben, és mesterségre tanítani őket.

A harminc év számos változást hozott az iskola és a szakképzés életében.

Az itt dolgozó piarista szakemberek kidolgozták az úgynevezett orientációs – szakképzést előkészítő – év módszertanát, amely azoknak az általános iskolát elvégzett fiataloknak nyújt lehetőséget, akik bizonytalanok a pályaválasztásban, vagy kompetenciafejlesztésre van szükségük szakmai oktatásuk megkezdése előtt – mondta Szakál Ádám tartományfőnök. Feladata a tanulók egyéni kompetenciáinak felmérése és fejlesztése, valamint az egyes szakmák gyakorlati körülmények között való megismertetése. Ezek adják a diákoknak azt a biztonságot, amellyel aztán képesek lesznek életpálya-tervezés részeként választott szakmát tanulni. A kis létszámú tanulócsoporthoz zajló oktatás olyan közösségi élményekkel is gazdagítja a fiatalokat, amelyek a későbbiekben meghatározók lesznek életükben. A tartományfőnök kiemelte az iskolában végzett szakmai munka eredménye az is, hogy diákjaink kiemelkedő eredményeket értek el szakmai versenyeken.

„Az idei évben a gödi iskolánkban kritikusán alacsony szintet ért el az orientációs évfolyamba jelentkezők létszáma. Ez a tény arra készítetett minket, hogy sürgősen áttekintsük iskolánk helyzetét. Rendtartományunk vezetősége ezért rendkívüli ülésen vizsgálta meg számos szempontból szakképző iskolánk és a szakképzés helyzetét, beágyazódását a piarista küldetés megvalósulásába és mai valóságába.

Megfogalmazódtak az ott teremtetett értékek, pedagógiai eredmények – a személyes kísérés, a mentorrendszer, az orientációs év kidolgozása –, amelyek mind gazdagítják a piarista rendet.

Mindezek figyelembevételével úgy döntöttünk, hogy a következő tanév lesz az utolsó ebben a szakképzési formában.” Viszont rögtön megkezdjük azt a párhuzamos gondolkodási és egyeztetési folyamatot is, amely egy más, fenntartható intézményi formát, környezetet és partnereket igyekszik találni a piarista szakképzés személyes és az eddigi értékekre alapuló folytatására. Reményeink szerint az értékek továbbvitele így valamilyen módon megvalósulhat.

A rendtartomány vezetősége és munkatársai minden lehetséges módon segítik a gödi szakképző iskola következő tanévre való felkészülését, a tanév minél zavartalanabb megszervezését, valamint segítik a diákokat és a munkatársakat, hogy a 2022/2023-as tanévet követően másik szakképző intézményben folytathassák tovább tanulmányaikat.

„Jelenleg elsődleges feladat azoknak a diákoknak az elhelyezése, akik szeptemberben szeretnék megkezdni a két éves érettségire való felkészülést, mert ezt az évfolyamot szeptemberben már nem indítjuk el. A kétéves folyamat felénél intézményt váltani nehezebb helyzetet eredményezne a diákoknak, így őket abban segítjük, hogy már szeptemberben új intézményben kezdhessék meg a felkészülést” – mondja Galsa László, az intézmény igazgatója. Több

intézménnyel is zajlanak megbeszélések, és már konkrét megállapodások születtek a diákok átvételével kapcsolatban. Ezzel párhuzamosan a gödi iskolában dolgozó munkatársakkal is megkezdődtek az egyeztetések, hogy a szeptemberben kezdődő tanév mindenki számára nyugodt körülmények közötti legyen.

A piarista rend megalapítása óta – immár több száz éve – keresi azokat az új utakat, lehetőségeket, amelyek a gyermekek oktatásában, nevelésében, teljes emberré válásában nyílnak az egyes korokban.

Igaz ez a magyar tartományban is: a fejlődés, a változás, az új igények arra indítják a közösségeket és szakembereket, hogy Kalazanci Szent József példáját követve újra és újra megtalálják annak módját, hogy a fiatalok mellé állva segítsék őket élethivatásuk megtalálásában és kiteljesítésében.

„Bár nehéz számunkra is az eddigi szakképzési intézményi formát elengedni – hiszen már csak egy tanév van így hátra –, nemcsak méltó értékelését, lezárását akarjuk adni ennek a gazdag és személyes időszaknak, hanem bízunk abban is, és már most keressük a módját, hogy folytathassuk a hasonló helyzetben lévő fiatalok segítségét, eddigi tapasztalataink továbbvitelét egy még gazdagabb és fenntartható intézményi keretben, amely a magyar szakoktatás környezetébe is jól illeszkedik. Isten gondviselésében bízva keressük értékeink, tudásunk és együttműködő partnereink megőrzésének módját a fiatalok szolgálatára.”

Forrás és fotó: Piarista Rend Magyar Tartománya

HÍREK KÉPEKBEN

● **Keresztény hitünk és történelmünk** legrégebbi írásos emlékei közül mutat be számos értékes kincset a nagyközönség számára az a kiállítás, amelynek ünnepélyes megnyitóját június 21-én tartották a Pécsi Egyházmegyei Levéltár Székeskáptalani Levéltárában.

● **Az Egyházi Könyvtárak Egyesülete** június 27. és 29. között Pannónhalmán tartotta éves találkozóját. Nagy öröm volt, hogy a koronavírus-járvány miatti két éves kihagyás után ismét lehetséges volt a személyes együttlét. Csaknem kilencven egyházi könyvtáros vett részt a háromnapos rendezvényen.

● **Külső és belső felújításon** esett át a zákányszéki Szentháromság-templom a Bethlen Gábor Alapkezelő Zrt. támogatásának és a hívek adományainak köszönhetően. A közeljövőben a járólapok cseréjére is sor kerül.

Halálos ágyán szenteltek pappá egy laoszi seminaristát

Khamsan Mim Khounthichak a laoszi Pakxé városából származik, éveken keresztül világi misszionárius volt, kétszer be is börtönözték. Miközben teológiai tanulmányait végezte Manilában, végstádiumú rákkal diagnosztizálták. Június 13-án a kórházi ágyon szentelték pappá. Egy barátja így beszélt erről: „Egy helyi pap ritka ajándék. De Isten másképpen akar gyümölcsöket teremni.”

A 7,2 millió lakosú Laoszban a katolikus egyház mindössze hatvanezer hívőből áll, ők nagyrészt vietnámi származásúak vagy a hmong törzs tagjai.

A Radio Veritas beszámolója szerint Mim aktív világi hívő volt egyházmegyéjében, és

2008-ban Manilába ment, hogy teológiai tanulmányokat folytasson. A Fondacio közösségéhez tartozott, amely a karizmatikus megújuláshoz kötődő, különböző kultúrájú és felekezetű keresztények nemzetközi mozgalma; fiatalok nevelésével foglalkoznak és társadalmi fejlődést előmozdító projekteket vezetnek a szegények között.

Daniel Franklin E. Pilario Fülöp-szigeteki pap, teológus így emlékezik Mimre: „Lelkiis-

meretes és lelkes diák volt. Egy év után visszatért egyházmegyéjébe, hogy szolgáljon.”

Világi misszionáriusként a vietnámi határnál élő kirekesztett közösségekkel foglalkozott. „Velük együtt dolgozott a farmokon, imádkozott a családokkal, keresztelte a gyerekeket, megáldotta az embereket az ünnepeken. Boldogan élt a határvidéki emberek között, a bárányszagú pásztor szép példája volt, hogy Ferenc pápa szavaival éljünk” – mondta Pilario atya.

Nem könnyű az élet a peremvidéken, főleg mert a fiatal misszionárius tevékenységét nem nézték jó szemmel a kommunista hatóságok. „Kétszer is bebörtönözték. Elviselte a szegény közösségek nehéz életét. Amikor hallgattuk őt, mindig átsütött a szavain, milyen kiváltságos élményként, örömként éli meg, hogy Isten népével él.”

Miután megérett benne a papi hivatás, 2018-ban visszament Manilába a Szent Vince Teológiai Iskolába, hogy elkezdje a felkészülést a papságra. Idén májusban, amikor már a záróvizsgájára készült teológiából, elkezdett egyre jobban fájni a háta, nehezen tudott járni is. Kórházba került, ahol gerincvelő-daganatot diagnosztizáltak nála, végstádiumban. Püspöke ezért hozzájárult, hogy felgyorsítsák a folyamatot, amely a pappá szenteléséhez vezet.

Egy vietnámi pap barátja, egykori manilai diáktársa, Trieu Pham Minh így kommentálta a hírt: „Ennek az új papnak a hivatása különleges és ritka hivatás az egyházmegyéje és a laoszi egyház számára. Isten azonban ezzel az elhívással másképpen akar gyümölcsöket teremni, szent akarata szerint.”

Forrás és fotó: Asianews.it
Fordította: Thullner Zsuzsanna

Ezüstmise a győri székesegyházban

Huszonöt éves szolgálatáért adott hálát, ezüstmisét ünnepelt Bognár István spirituális és Kálmán Imre püspöki irodaigazgató, prefektus június 26-án. A legszentebb áldozatot a győri Nagyboldogasszony-székesegyházban mutatták be rokonaik, paptestvéreik és a kispapok körében. A szentmisén részt vett Pápai Lajos emeritus megyéspüspök, aki annak idején felszentelte a most jubilálókat.

A hálaadó szentmise elején Böcskei Győző, a székesegyház plébánosa, egykori évfolyamtárs köszöntötte a jubiláló paptestvéreket.

A szentmise szónokának a két ezüstmisést atya Veres András megyéspüspököt kérte fel.

zépontjába: „Kezébe vette a kenyeret, hálát adva áldást mondott, megtörte, és tanítványainak adta.” Hozzátette: az utolsó vacsorán Jézus apostolaiért mondott hálát; a pap viszont érzi, hogy valójában neki kell hálásnak lennie azért, hogy Krisztus meghívta őt a szolgálatra.

Kifejtette, hogy az Úr felruházta a papokat azokkal az ajándékokkal, képességekkel, amelyek szükségesek a papi hivatás betöltéséhez, azonban mindenért egyedül Istent illeti meg a köszönet. Sem a képességet, sem a papi szolgálat során elért eredményt nem tulajdoníthatják maguknak.

A szentmise szónoka a krisztusi mondatot tovább elemezve arra is kitért, hogy a papi étellel együtt jár a megtöretés, a szenvedés is.

A megtöretésnél a legnagyobb problémát

A főpásztor homíliájának (amelyet elsősorban a jubiláló atyákhoz intézett) bevezető mondataiban Thomas Mertontól idézett, megvilágítva a papi hivatás lényegét: A papi hivatásnak egyszerűen nincs más értelme a világon, csak az, ha meghal Krisztussal a keresz-

az jelenti, hogy egyikünk sem mond le könnyen a saját akaratáról, pedig ez a szeretet alapkövetelménye. Alázat nélkül képtelenség másokért élni, másokért megtöretni – fogalmazott. – Jézus példája kell, hogy vezesse a papot, hiszen Ő azt mondta: értük szentelem ma-

ten azok szeretetéről, akiket Isten rajta keresztül akar üdvözíteni.

A papok számára ennél magasabb életcél nem lehet, mint amit a fenti idézetben a trappista szerzetes megfogalmazott – mutatott rá a szónok. – Ha mindez az igehirdetésben, a szentségkiszolgáltatásban, az Eucharisztia ünneplésében történik, a pap érezheti, hogy az önmagát feláldozó Krisztussal nem másol, mint a szentmisében, az oltárnál azonosul leginkább. A papnak ugyanis Krisztus képmásává kell válnia.

Veres András szentbeszédében utalt Szent II. János Pál pápa Az Egyház Európában kezdetű apostoli buzdítására, amelyben kifejti, hogy minden keresztény életének eucharisztikusá kell válnia. Ez a lelkiület a pap életében az áldozat bemutatásában, a szentmisében nyilvánul meg, és csak akkor valósul meg teljes mértékben, ha a szentmisét bemutató pap Krisztussal teljesen azonosul. Hiszen a papi élet lényegi megnyilvánulása, identitásának kifejeződése az, amikor bemutatja a szentmisét.

A főpásztor a konszekrációnál elhangzó krisztusi szavakat állította elméjének kö-

gam. Az Emberfia ugyanis azért jött, hogy másoknak szolgáljon. Akkor és csak akkor lehet a pap boldog, ha kész pazarlóan osztani magát nap mint nap.

Amikor megköszönjük a huszonöt éves hűséges szolgálatot, azért imádkozunk, hogy Isten szeretete mindig emeljen fel benneteket. Hiszen Isten szeretete, hűsége nagyobb a bűneinknél, és mindig fel tud emelni, tovább tud vezetni. A papok Edesanyja segítsen benneteket abban, hogy mindig reménykedni tudjatok az ő anyai pártfogásában, és meg is tapasztaljátok mennyei közbenjárását mindennap! – kívánta az ezüstmiséseknek a főpásztor.

Zárszóként Kozma László *Mint élő kenyér* című versét idézte a megyéspüspök, a verssorok által a papi élet lényegét ragadva meg: „Íme a test, mely érted adatott, / S a vér, amely a bor színén ragyog. / Az életed, amely csak benne él, / Általa lesz megszentelt kenyér. / Kenyér, hogy táplálhass másokat, / Mert Krisztus a társává fogad.”

Forrás: Győri Egyházmegye
Fotó: Németh Péter